

DE STER

Maart 1975 · 75e Jaargang · Nummer 3

Een inspirerende boodschap

Prachtige voorbeelden van Jezus

DOOR SPENCER W. KIMBALL

Het meest verheven Voorbeeld van sterkte, vriendelijkheid, liefde en vergevengedzindheid hebben wij in Hem, Die het volmaakte voorbeeld heeft gegeven, namelijk onze Zaligmaker, Jezus Christus, Die ons allen gebiedt Hem na te volgen. Zijn hele leven lang is Hij het slachtoffer geweest van boosaardigheid. Als pasgeboren zuigeling was Hij op aanwijzing van een engel in een droom, stilletjes verstoep en meegenomen naar Egypte. Aan het einde van een koortsachtig bewogen leven stond Hij daar in rustige, gereserveerde, goddelijke waardigheid, terwijl kwaadaardige mannen Hem vuil speeksel, wemelend van ziektekieken, in het gelaat spuwden. Hoe walgelijk! Maar wat een kalmte legde Hij aan de dag! Wat een zelfbeheersing!

Ze koeioneerden Hem, duwden, stompten en sloegen Hem. Geen boos woord kwam over Zijn lippen. Wat een zelfbedwang! Ze sloegen Hem in het gezicht en overal. Wat een vernedering! Hoe pijnlijk! Toch hield Hij vastberaden stand, kalm en onverschrokken. Hij volgde letter-

lijk Zijn eigen vermaning op toen Hij Zijn belagers de andere wang toekeerde opdat zij daar ook op konden meppen en slaan.

Zijn eigen discipelen hadden Hem in de steek gelaten en waren gevluht. In die hachelijke positie kreeg Hij te maken met het gepeupel en hun leiders. Hij was alleen overgeleverd aan de ongenade van Zijn wrede, misdadige belagers en lasteraars.

Ook woorden zijn moeilijk te incasseren. Beschuldigingen en tegenbeschuldigingen, en hun godslasterlijke aantijgingen omtrent zaken, personen, plaatsen en situaties die Hem heilig waren moeten bijna onverdraaglijk voor Hem zijn geweest. Zij noemden Zijn eigen lieve, onschuldige moeder een ontuchtige deerne, maar toch hield Hij onwankelbaar stand. Geen kruiperigheid,

geen ontkenningen, geen weerleggingen. Toen valse, gehuurde getuigen werden omgekocht om leugens over Hem te vertellen, scheen Hij ze niet te veroordelen. Ze verdraaiden Zijn woorden en legden Zijn bedoelingen verkeerd uit, maar toch bleef Hij kalm en onverstoort. Had Hij niet geleerd te bidden voor „degenen, die u geweld doen“?

Hij werd geslagen, officieel gegefeld. Hij droeg een doornenkroon, een intens-gemene marteling. Hij werd bespot en gehoond. „Ik ben gekomen tot het Mijne,“ had Hij gezegd, „en de Mijnen hebben Mij niet aangenomen.“ (Zie Joh. 1:11.) Er werd van Hem gevraagd dat Hij Zijn eigen kruis zou dragen. Zo werd Hij naar de heuvel Golgotha gevoerd, aan het kruis genageld, en leed folterende pijn. Ten slotte blikte Hij neer op de Romeinse soldaten, die evenals Zijn beschuldigers onder het kruis stonden, en sprak Hij deze onsterfelijke woorden uit: „Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen.“ (LuK. 23:34, cursivering toegevoegd.) (Het wonder der vergeving, biz. 291, 292)

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Maart 1975
75e Jaargang · Nummer 3

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Gordon B. Hinckley
Mark E. Petersen	Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley	Boyd K. Packer
LeGrand Richards	Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry

Adviseurs

J. Thomas Fyans, John E. Carr,
Doyle L. Green, Daniel H. Ludlow,
Verl F. Scott, Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice

Redactie DE STER

E. H. Chardon, coördinator Kerkelijk
Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht

Correspondent Ring Den Haag (Holland)

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65, 3008 Rotterdam

Correspondente Zendingsgebied

Amsterdam Nederland
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52, Amersfoort

Layout

Harry Bohler
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 10,— per halfjaar, f 19,— per jaar.
Gironummer 240615, t.n.v. Zendingsge-
bied Amsterdam Nederland
Waldecklaan 3, Hilversum
Voor leden van de Ring Den Haag (Holl.):
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.

Druk

Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1975 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

INHOUD

Een inspirerende boodschap, Spencer W. Kimball	
Het zoenoffer: hedendaagse profeten getuigen	2
De grote erfenis, Maureen Ursenbach Beecher	6
Wat het inhoudt Christus te kennen, George W. Pace	9
De zustershulpvereniging, gesprek met Belle S. Spafford	15
Wat moet een ouder of jeugtleider van de muziek weten?	
Larry Bastian	19
„... en een kind zal ze drijven”, Henry D. Taylor	22
Mijn verhaal van Jezus	23
Dirks nieuwe voetbal, Leo D. Hall	27
De Davids en de Goliaths, Spencer W. Kimball	29
Onze taak jegens een overtreder, N. Eldon Tanner	34
Onkreukbaarheid, Marion D. Romney	38
Rots in der branding, H. Burke Peterson	41
Pappie, gaat u met mij praten? Gary J. Coleman	44

Het zoenoffer:

hedendaagse profeten getuigen

„Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; . . .” (1 Petrus 3:18.) Het geweldige feit van de verzoening vormt het hart van het Evangelie, zoals dat vanaf Adam tot op deze dag gepredikt werd. Wij geven u hier een aantal leringen van profeten uit deze bedeling — van Joseph Smith tot en met Spencer W. Kimball — over de centrale plaats die het zoenoffer van Christus inneemt.

Joseph Smith

„Maar ondanks de overtreding, waardoor de mens zich had afgesloten van omgang met Zijn Maker zonder een Middelaar, schijnt het toch, dat het grote en heerlijke plan van zijn verlossing tevoren verschaft was, het offer bereid, en de verzoening in de gedachten en het doel van God uitgewerkt, namelijk in de vorm van de Zoon, door Wie de mens nu naar een aanvaarding moest uitzien en door Wiens verdiensten hem nu geleerd werd, dat Hij alleen een verlossing kon bewerkstelligen, omdat het woord gezegd was: . . . tot stof zult gij wederkeren . . .” (Leringen van de profeet Joseph Smith, P. 60.)

„Met bekering mag niet iedere dag lichtvaardig worden omgesprongen. Dagelijkse overtredingen en dagelijkse bekerings zijn niet aangenaam in de ogen van God.” (LvdpJS p. 156)

„Zonder een wettige dienstknecht is er in de bladen van de Bijbel geen zaligheid. Daarna was Jezus de wettige dienstknecht, en Hij ordende Zijn apostelen.” (LvdpJS p. 339).

Brigham Young

Onze eerste ouders overtraden de wet die hun in de hof gegeven was. Hun ogen werden geopend en dit schiep de schuld. Wat is de aard van deze schuld? Hoe zal deze betaald worden? Ik vraag u, kan er iets minder dan een goddelijk offer deze schuld betalen? Ik zeg u: „Nee”.

De kinderen zijn bij God een schuld aangegaan en de Vader eist betaling. Hij zegt tot Zijn kinderen op aarde die zich in zonde en overtreding bevinden: „Het is voor u onmogelijk die schuld te betalen; daarom heb ik een offer bereid. Ik zal Mijn Eniggeboren Zoon zenden om deze goddelijke schuld te betalen. Begrijpen wij, waarom Hij Zijn leven moet offeren? . . . tenzij God een Heiland verschaft om deze schuld te betalen, kan deze nooit worden voldaan. Kan alle wijsheid van de wereld middelen verschaffen, waardoor wij kunnen verlost en in de tegewoordigheid van onze Vader en oudste broer worden teruggebracht en met de heilige engelen en celestiale wezens verkeren? Nee, dat ligt buiten de macht en wijsheid van de inwoners der aarde die nu leven, ooit geleefd hebben of ooit zullen leven, een offer tot stand te brengen dat deze goddelijke schuld zal betalen. Maar God zorgde ervoor en Zijn Zoon betaalde die en wij allemaal en een ieder afzonderlijk kan nu de waarheid ontvangen en zalig worden in het Koninkrijk van God. (*Journal of Discourses*, deel 14, p. 71, 72)

John Taylor

We leren (in II Nephi 9) dat de verzoening oneindig moet zijn. Waarom was er een oneindige verzoening nodig? Om de eenvoudige reden dat een stroom nooit hoger kan komen dan zijn bron en de mens, die een aards lichaam op zich had genomen en uit de aarde aards werd, en door het schenden van een wet zichzelf van zijn gemeenschap met de Vader had afgesneden en aan de dood onderworpen was geworden. Aangezien het aardse leven van de mens maar kort is kon hij er in deze staat niet op hopen in en door zichzelf bij zichzelf baat te vinden of zichzelf uit zijn gevallen staat te verlossen, of zichzelf in de tegenwoordigheid van de Vader terug te brengen. Daarom was er een hogere macht nodig om hem boven zijn lage en ontaarde positie op te heffen. Die hogere macht was de Zoon van God, die niet, zoals de mens, een wet van Zijn Vader schond, maar nog steeds één was met de Vader, daar Hij Zijn glorie, macht, gezag en heerschappij bezat. (Uit *The Meditation and Atonement*, p. 142-144.)

Wilford Woodruff

Wanneer de mensen tot bekering worden geroepen slaat dat op hun eigen persoonlijke zonden, niet op de overtreding van Adam. Voor wat men de erfzonde noemt, werd verzoening gedaan door de dood van Christus zonder enigerlei handeling van de zijde van de mens. Ook werd door datzelfde offer verzoening gedaan voor de persoonlijke zonden van de mens doch op voorwaarde van zijn gehoorzaamheid aan het evangelieplan, wanneer dat aan hem werd verkondigd. (*Millennial Star*, jaargang 51, p. 659)

Lorenzo Snow

Terwijl wij zo leven, kunnen wij ver vooruitzien in de geestenwereld met de volle verzekering dat, wanneer wij die vreedzame plaats bereiken, wij met de zonen en dochteren Gods gekroond zullen worden, en de rijkdom en heerlijkheid van een celestiaal koninkrijk zullen bezitten.

In zijn tijd onderwees de apostel Paulus de heiligen dezelfde gedachten te koesteren als Jezus Christus, „Die in de gestalte Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode even gelijk te zijn.” De apostel Johannes heeft over datzelfde onderwerp gezegd: „ . . . als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen: . . .”

Zoals de mens is, was God eenmaal — zelfs het Kindeke van Bethlehem terwijl het tot kind en verder via jongeling en man tot goddelijkheid opgroeide, Dat is „de prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus.”

Wij stammen van God af, wij zijn door Hem in de geestenwereld verwekt, waar wij een deel van Zijn aard kregen, zoals de kinderen hier een deel van de gelijkenis van hun ouders krijgen. Onze beproevingen en ons lijden geven ons ervaring en vestigen de beginselen van de goddelijkheid in ons. (*Journal of Discourses*, deel 26, p. 368.)

Joseph F. Smith

Door geloof in de naam van de Eniggeboren Zoon is er verlossing van de stoffelijke dood, dat is de dood van het lichaam en ook van de eerste dood, welke is de geestelijke dood op voorwaarde van bekering en gehoorzaamheid aan de ordonnantiën van het Evangelie dat door heilige engelen werd bekendgemaakt, want indien iemand gelooft, moet hij ook gehoorzamen.

Indien de mensen zich niet willen bekeren en tot Christus komen door de ordonnantiën van Zijn Evangelie, kunnen zij niet van hun geestelijke val worden verlost, maar moeten voor eeuwig aan de wil van Satan onderworpen blijven en de daaruit voortvloeiende geestelijke duisternis of dood, waarin onze eerste ouders vielen, waarmede zij al hun nakomelingen daaraan onderwierpen en waaruit niemand kan worden verlost dan door geloof in de naam van de Eniggeboren Zoon en gehoorzaamheid aan de wetten van God. Jezus Christus is het grote voorbeeld voor heel het mensdom en ik geloof dat het mensdom in dezelfde mate was voorverordineerd om aan Hem gelijk te worden, als Hij was voorverordineerd om de Verlosser der mensen te worden. (*Journal of Discourses*, deel 23, p. 169, 170, 172)

Heber J. Grant

Wij geloven niet dat wanneer een mens sterft alleen het belijden van het geloof, hem zal redden. Ik herinner mij een jongmens dat bij een bank werkte. Hij zag in het tijdschrift *Punch* een aantal karikaturen, die het belachelijke van deze mening aantoonde. Een man die er erg schurkachtig uitzag, kwam een kamer binnen, stak een man neer en stal wat geld dat hij aan het tellen was. Op het volgende plaatje zat hij in de gevangenis en de priester zei: „Geloof in Jezus Christus en u zult gered worden.” De misdadiger dacht: „Een buitengewoon gemakkelijke overeenkomst. Ik geloof.” Op het volgende plaatje stond hij terecht en werd hij veroordeeld. Op het daaropvolgende was hij op weg naar de galg, terwijl sentimentele vrouwen bloemen op zijn weg strooiden: „Er ging een ziel naar Jezus”. Het volgende plaatje liet zien, hoe hij aan een eind touw om zijn nek hing en op het daaropvolgende vloog hij omhoog naar de hemel, begeleid door engelen. Het laatste plaatje toonde de goede en welwillende man, wiens geld gestolen was en die vermoord werd onder in de hel, en van het ene vuur naar het andere werd geworpen. Hij zei dat hij geen tijd had gehad om te zeggen dat hij geloofde. Hij was neergestoken.

„Wij geloven dat de fundamentele beginselen en verordeningen van het Evangelie zijn: ten eerste, geloof in de Here Jezus Christus . . .” En wanneer ik zeg „geloof in de Here Jezus Christus”, willen wij dat volkomen duidelijk begrepen wordt dat wij absoluut in Jezus Christus geloven, dat Hij de Zoon van God was, en dat Hij naar de aarde kwam met de Hem van Godswege verstrekte zending om als de Verlosser van het mensdom aan het kruis te sterven. We geloven niet dat Hij zo maar een „groot zedenprediker” was, maar dat Hij onze Verlosser is. (*Church News*, 3 september 1938, p. 7.)

George Albert Smith

Ons is medegedeeld dat wij niet verantwoordelijk zullen worden gehouden voor de zonde van Adam, maar voor onze eigen zonden. De verzoening van Jezus Christus nam de verantwoordelijkheid van ons weg verzoening te moeten doen voor de zonde van vader Adam en Hij maakte het mogelijk voor ons hier op aarde te leven; en te zijner tijd zullen wij, indien wij onze kansen benutten, erop zijn voorbereid uit de doden te worden opgewekt, wanneer dat tijdstip zal komen. (*Conference Report* van oktober 1926, p. 102.)

David O. McKay

De Heiland der mensen kwam in het midden des tijds tot hen die vóór Zijn komst naar Hem hadden uitgezien en op Wiens leven de mensen na Zijn komst moesten terugblikken. In het midden van de aardse geschiedenis kwam de Zoon des Mensen en verklaarde de eeuwige waarheid, die zo tegengesteld was aan de beloften der aarde, dat *hij die zijn leven zou willen behouden, hetzelfde zou verliezen.*

En wat een geweldig voorbeeld gaf Hij tijdens Zijn korte verblijf op aarde van deze waarheid. Hij bezat geen land. Hij bezat geen huis, want Hij had niets om het hoofd neder te leggen . . . (Zie Mattheüs 8:20.)

Hij leidde een leven van onzelfzuchtig dienstbetoon — waarbij Hij hen die onvolkomen leefden hielp volkomen te leven — of het onvolkomen leven nu veroorzaakt werd door een lichamenlijk gebrek zoals blindheid of doofheid, of dat het door een geestelijk gebrek veroorzaakt werd, zoals bij de vrouw die op heterdaad betrapt werd — het was Zijn zending hun het leven te geven.

Nu . . . kunt u deze gedachte niet wat verder doortrekken en hem zelfs toepassen op het offer van Zijn leven, op het vergieten van Zijn bloed? Het leven van de mens hangt niet af van wat deze aarde geven kan — zijn lichaam, ja, maar dat is slechts het omhulsel, waarin de mens leeft — maar de geest, de werkelijke mens staat boven de zelfzucht en het sensuele en streeft naar het leven en het geluk, de dingen die eeuwig zijn — geloof, deugd, kennis, matigheid, op God lijken, broederschap, barmhartigheid.

Daarom vervulde Christus in Zijn leven niet alleen de wet van de opoffering, maar Hij vervulde elke denkbare voorwaarde die de mens moet kennen om te rijzen of vooruitgang te maken, vanuit het aardse leven naar het eeuwige leven: „En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoofd zijn, zal hen allen tot Mij trekken.” (Johannes 12:32.)

Hierin zie ik naar ik meen, ofschoon deze altijd zo vaag bleef, een reden, waarom Christus Zijn bloed vergoot — behalve hetgeen gewoonlijk vanaf de val voor de verlossing van de mens werd geofferd. Ik geef toe, dat dat laatste mij minder geroerd heeft dan het besef dat Hij tijdens Zijn leven voor Zijn medemens leefde; en in Zijn dood triomfeerde Hij over alle aardse elementen, over de macht van de dood, de hel en de boze, en rees uit het graf, ten eeuwigen leven — onze Leidsman, onze Heiland, onze God.

Joseph Fielding Smith

Het heilsplan of het stelsel van wetten dat bekend staat als het Evangelie van Jezus Christus werd in de hemel aangenomen, voordat het fundament der aarde werd gelegd. (Zie LV 45:1.) Het was een onderdeel van dit grote plan, dat Adam van de verboden vrucht zou nemen en vallen, ten behoeve van het uiteindelijk welzijn van Zijn kinderen.

De val bracht de dood. Dat is geen begerenswaardige toestand. We willen niet uit de tegenwoordigheid van God verbannen worden. We willen niet voor altijd aan sterfelijke omstandigheden onderworpen zijn. We willen niet sterven en onze lichamen tot stof doen wederkeren, en de geesten die deze lichamen bezaten rechtens aan de heerschappij van satan overleveren en aan hem onderworpen worden.

De verzoening van Jezus Christus is tweeledig van aard. Daardoor worden alle mensen uit de stoffelijke dood en het graf verlost en zullen zij in de opstanding tot onsterfelijkheid van de ziel worden opgewekt. En wederom door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie zal de mens vergeving van zijn persoonlijke zonden ontvangen door het bloed van Christus en zal hij verhoging in het Koninkrijk van God, dat is het eeuwige leven, beërven.

We horen het woord verzoening wel eens omschreven als met God gereinigd worden. Dat is slechts een klein onderdeel ervan. In werkelijkheid wordt de overgrote meerderheid van het mensdom nooit één met God, ofschoon zij de verzoening beërven. „Want de poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die denzelven vinden.” (Mattheüs 7:14) We worden niet allen één met God, indien wij er mee bedoelen dat wij weer teruggebracht worden en de volheid van het leven ontvangen, welke beloofd is aan hen die de geboden Gods onderhouden en Zijn zonen en dochteren worden. (*Doctrines of Salvation*, deel 1, p. 121-123, 125)

Harold B. Lee

„Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen;

Want ziet, de Here, uw Verlosser, onderging de dood in het vlees; aldus leed Hij de pijnen van alle mensen, opdat alle mensen zich mochten bekeren en tot Hem komen.

En Hij is wederom uit de doden opgestaan, opdat Hij alle mensen tot Zich mocht brengen op voorwaarde van bekering.

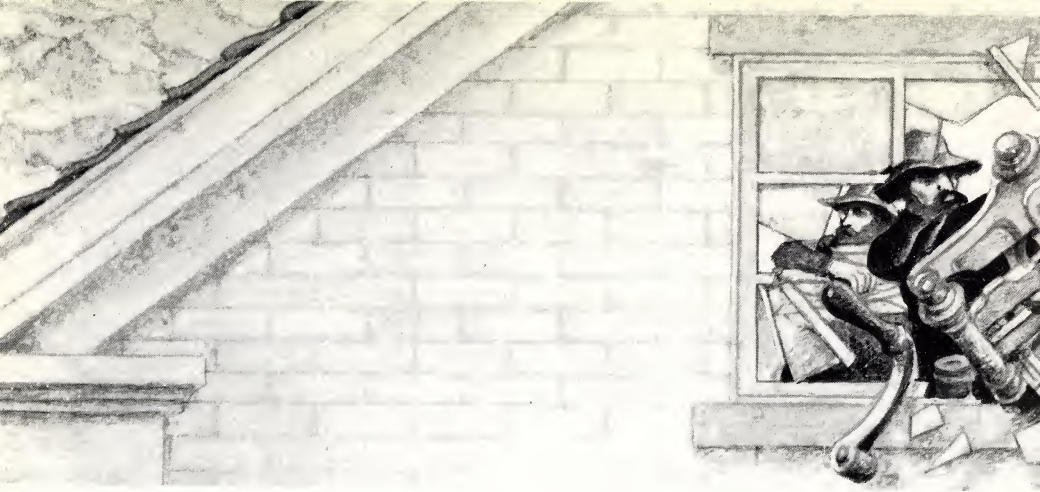
En hoe groot is Zijn vreugde over de ziel, die zich bekeert!” (LV 18:10-13.)

„Want also lief heeft God de wereld van mensen, jong en oud gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft . . .” (Johannes 3:16) om de weg te openen, waardoor allen in Zijn hemelse Koninkrijk zouden kunnen terugkeren. Het plan voor des mensen verlossing werd in de hemel opgesteld, al voordat de aarde werd gevormd en zelfs was degene bekend die de verzoening tot stand zou brengen, die zou zijn als een „Lam, Dat geslacht is van de grondlegging der wereld”. (Openbaring 13:8.)

Het enige wat de Here als tegenprestatie voor Zijn lijden van ons verwacht is dat wij ons bekeren van onze zonden en Zijn geboden onderhouden. Zijn lijden was zo hevig, dat het Hem, de Zoon van God „van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken . . .” (LV 19:18.) En toch vindt Hij het dat waard, indien aan het eind van de aarde het mensdom, waarvoor Hij stierf, het eeuwige leven mocht verwerven en voor eeuwig Zijn zonen en dochteren worden, door het aanvaarden van Zijn Evangelie, dat Gods plan voor des mensen zaligheid is. (*Youth and Church* van 1945, p. 120, 121)

Spencer W. Kimball

Christus' kruisdood biedt ons echter ontheffing van de eeuwige straf die op de meeste zonden staat. Hij heeft de straf voor de zonden der gehele wereld op Zich genomen, met dien verstande dat zij die zich bekeren en tot Hem komen, vergeving van hun zonden zullen verkrijgen en van de straf worden bevrijd . . . Als wij denken aan de grote opoffering van onze Here Jezus Christus, en aan het lijden dat Hij voor ons heeft doorstaan, zouden wij wel ondankbaar zijn als wij dit niet naar waarde zouden schatten voor zover dit in ons vermogen ligt. Hij leed en stierf voor ons, maar toch, als wij ons niet bekeren, zijn al Zijn zielskwellen en pijn ten bate van ons vergeefs . . . Vergeving van zonde is één van de heerlijkste beginselen die God ooit aan de mens heeft geschonken. Evenals bekering, is ook vergeving een goddelijk principe. Zonder dat zou het geen zin hebben mensen tot bekering te roepen. Dank zij dit beginsel echter wordt deze goddelijke uitnodiging tot iedereen gericht: Kom, bekeer u van uw zonden en ontvang vergeving! (*Het wonder der vergeving*, p. 143; 154, 155; 374.)

Geïllustreerd door Preston Heisell

De grote erfenis

Zij zullen ons doden !

DOOR MAUREEN URSENBACH BEECHER

Mary Elizabeth Rollins was 15 en haar zusje Caroline 13, toen de vervolgingen in Independence in Missouri, waar zij woonden, begonnen. Het jaar was buitengewoon vredig begonnen, terwijl de nederzetting groeide, aangezien meer bekeerlingen naar wat zij geloofden dat hun nieuwe Zion zou zijn, kwamen. Oom Algernon Gilbert deed goede zaken in zijn winkel, ondanks het feit dat veel mensen in uiterste armoede verkeerden, als zij aankwamen. Er werden door heel Jackson County huizen gebouwd en land vrijgegeven voor boerderijen. De heiligen hadden zelfs een krant, want broeder William W. Phelps had een drukkerij annex kantoor opgericht

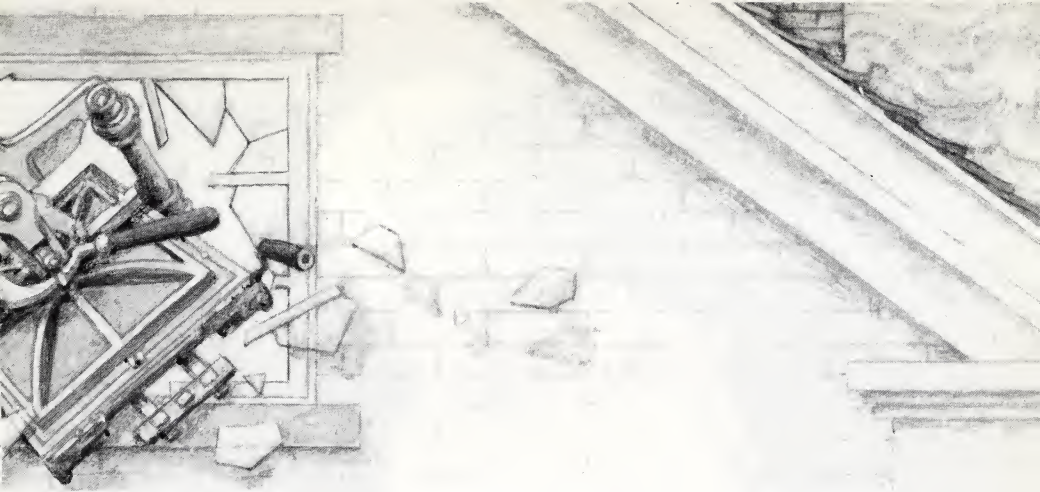
in de bovenverdieping van zijn huis van twee verdiepingen en *The Evening and Morning Star* werd regelmatig uitgegeven, voor de heiligen in Missouri en heel de Kerk door. En er was een nieuwe reden tot opwinding: de openbaringen die Joseph Smith had ontvangen zouden spoedig bij broeder Phelps gedrukt en uitgegeven worden, zodat de gehele wereld ze lezen kon.

Mary Elizabeth had gehoord van het nieuwe *Boek der Geboden* en ze had zelfs een aantal van de grote vellen gezien die reeds bedrukt waren en lagen te wachten tot de rest van het manuscript gezet en gedrukt zou zijn, zodat zij in bladzijden gesneden en tot boeken gebonden konden worden. Ze had Oliver Cowdery en een aantal andere broeders met zoveel eerbied over de geschreven openbaringen horen spreken, dat de hele kamer, waarin zij het gesprek voerden met de Geest vervuld scheen, en zij spraken over de heilige schriftten in tongen.

Maar dat was juli 1833 en de „oude kolonisten”, waartussen de mormonen hun huizen bouwden, werden vertoord over hun groeiend aantal.

Vergramd over de hechte band tussen de mormoonse bekeerlingen en onverdraagzaam ten aanzien van hun vreemde nieuwe godsdienst hadden de burgers van Missouri vanaf de eerste van het jaar getracht hen ertoe te brengen Jackson County te verlaten. Toen schreef broeder Phelps in juli een stukje in de *Star* dat door de kolonisten verkeerd werd uitgelegd, en de woede van de Missourianen bereikte het kookpunt.

Mary Elizabeth en Caroline waren waarschijnlijk op de hoogte van de vergadering van de oude ingezetenen, de niet-mormonen, in het rechtsgebouw. Misschien hadden zij zelf een aantal aanklachten gehoord die tegen de mormonen werden uitgebracht. Ze zouden al

spoedig ervaren dat de mormonen onder bedreiging met de dood het bevel was gegeven met hun gezinnen hun nieuwe huizen te verlaten. De mormoonse leiders, waaronder broeder Phelps en oom Algernon Gilbert werden in de vergadering geroepen en op de hoogte gesteld van het ultimatum. Ze vroegen drie maanden uitstel om met hun profeet te kunnen overleggen, die toen in Kirtland was, en een regeling te treffen. Hun verzoek werd afgewezen. Ze pleitten voor tien dagen. Dat werd niet toegestaan. Ze kregen vijftien minuten de tijd, maar voordat die tijd verstreken was, was het gepeupel de vergadering al uitgekomen en had zich bij de drukkerij van broeder Phelps verzameld.

Zuster Phelps was alleen met haar kinderen toen de dreigende menigte het huis omsingelde. Ze greep haar zieke kindje in haar armen en rende met de andere kinderen het huis uit naar de veiligheid van de bossen in de nabijheid. Verborgen in een hoek van een hek vlakbij keken Mary Elizabeth en Caroline ontzet toe, hoe de boze mannen het huis inrenden en de bezittingen van het gezin op straat smeten. Boven vond het gepeupel de waardevolle pers en de letterkasten. Dat wilden zij bovenal vernietigen en gretig slingerden zij de machine op de straat beneden, waarbij ze het zetsel over de grond uitstrooiden.

Toen smakte iemand met de woorden: „Daar gaan de mormoonse geboden” de grote vellen met gedrukte bladzijden op de stapel rommel op straat. Mary Elizabeth besloot te proberen de openbaringen te redden. „Ze zullen ons doden!” waarschuwde Caroline, maar ze gaf toe toen Mary Elizabeth zo vastbesloten scheen. De mannen van het gepeupel hadden zich met de rug naar de straat gewend en braken de gevelspits van de achterkant van het huis. De meisjes renden hun schuil-

plaats uit, vulden hun armen met de grote vellen en draaiden zich net om, toen iemand uit het gepeupel hen gewaar werd. Ze riepen „Blijf staan!” maar de zusjes renden zo snel als de angst en hun benen hen maar dragen wilden weg. Er kwamen hen twee mannen achterna. Toen zij zich door een gat in de heg wrongen hadden, bevonden zij zich in een maïsveld en waren (Wordt vervolgd op blz. 46)

N.B.:

De stof voor dit verhaal is hoofdzakelijk ontleend aan de volgende bronnen: Mary E. Lighter, autobiografe, fotocopie van het getikte geschrift *Church Library-Archives*, Historical Department, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Salt Lake City (Utah); B. H. Roberts in *The Missouri Persecutions* in 1900 te Salt Lake City in Utah uitgegeven, p. 82-94; Peter Crawley in *A Bibliography of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints in New York, Ohio and Missouri* uit *BYU Studies* deel 12, van 1972, p. 480-486.)

In de kluis van het Historical Department wordt een klein boekje bewaard, dat nauwelijks een handpalm bedekt. Het begint heel toepasselijk met een titelpagina, waarop wordt aangekondigd: „Een boek der Geboden, voor het bestuur van de Kerk van Christus”. Maar het eindigt plotseling op pagina 160 alsof er nog meer moest komen. Zelfs dit beetje van het boek, de voorloper van onze Leer en Verbonden, zou nooit bewaard zijn gebleven, als de jonge Mary Elizabeth Rollins en haar zuster Caroline niet zo moedig waren geweest. In dit exemplaar staat de naam geschreven van Wilford Woodruff. Hij bood het op 19 juli 1854 aan het kantoor van de kerkhistoricus aan.

Toen ik negentien was, was ik geweldig geïnteresseerd in het Boek van Mormon. Ik stak een exemplaar in mijn zak en las erin, telkens als ik de kans kreeg.

Wat het inhoudt Christus te kennen

DOOR GEORGE W. PACE

Wat wil het zeggen: Christus kennen? Alleen de gedachte eraan of erover schrijven is al iets ontzagwekkends. Feitelijk zou er geen sprake van kunnen zijn, als ik niet wist dat Hij leeft, dat Hij een God met oneindige macht is en dat Hij ons leven op wonderbaarlijke wijze kan veranderen.

De Kerk met al haar systemen heeft prachtige manieren om ons de helpende hand toe te steken bij het ten goede beïnvloeden van ons leven. Ik heb grote waardering voor de voorbereiding en opleiding die ik kreeg en die mij te gelegener tijd in staat stelden te weten dat het een doel van de Kerk is, één doel van al haar verordeningen en beginselen, u en mij in staat te stellen aan Jezus Christus te worden voorgesteld en op Innige wijze met Hem in verbinding te staan.

Hoewel ik actief was in de Kerk, reikte ik onder het opgroeien op geen enkele manier met persoonlijke inzet naar de dingen van de Geest. Desondanks kreeg ik het gevoel dat de Kerk waar moest zijn. En o, wat hoopte ik dat zij waar was, maar ik wist het niet echt op de manier zoals ik het graag wilde weten.

Toen ik 19 was kreeg ik het verlangen het Boek van Mormon te lezen en een vast getuigenis te verkrijgen van zijn betrouwbaarheid. Die zomer stak ik een exemplaar in mijn zak en telkens terwijl ik op het land stil wachtte op het moment dat ik de loop in de irrigatiekanalen moest veranderen en bij elke andere gelegenheid, las ik ingespannen. Mijn gebeden veranderden qua kracht en ik pleitte dagelijks, soms meermalen per dag, dat ik geopenbaard een getuigenis mocht ontvangen van dat boek.

Na slechts een paar weken gespannen lezen ontdekte ik dat ik in een volkomen nieuwe wereld leefde. Ik begon zeer opgewonden te raken over de dingen van de geest. Ik begon dingen in mijn hart te krijgen die mij het gevoel gaven dat het leven een belangrijke reden had — dat ik mij op een werk moest voorbereiden.

Ik herinner mij één speciale dag, toen de vredige zekerheid van de waarheden die ik aan het lezen was door mijn lichaam trilde. Ik zat op een bruggetje dat een

irrigatiekanaal overspande, terwijl mijn rubberlaarzen in het water bungelden om ze koel te houden. Terwijl ik omhoog keek, voelde ik van binnen de geest van de woorden die ik gelezen had. De Geest getuigde tot mij, dat wat de profeten geschreven hadden — wat ik aan het lezen was — waar was. Op dat moment was ik er plotseling heilig van overtuigd dat Nephi werkelijk de Here gezien en met Hem gesproken had, dat Hij de goddelijke goedheid en liefde gesmaakt had, en ik wist dat zijn leven onder des Heilands invloed veranderd was. Wat ik echter als pure vreugde ervoer bestond hieruit, dat ik door mijn hele lichaam de zekerheid voelde branden dat ook ik de Here zou kunnen leren kennen, dat ook ik de grote waarheden van het Evangelie zou kunnen begrijpen, dat ik — net als Nephi — door des Heilands macht versterkt kon worden.

Wat een bezielende gedachte! Te beseffen dat wij de heerlijke zekerheid van de Geest, die anderen gesmaakt hebben, kunnen verwerven en dat wij de Meester kunnen kennen! Maar het besef dat u en ik Hem op een persoonlijke, machtige wijze kunnen kennen, doet de ziel natuurlijk sterk veranderen.

Een paar maanden later zat ik in het zendingshuis, waar we naar vele uitverkoren dienstknechten des Heren konden luisteren. Eén van hen sprak over zijn verstandhouding met en zijn gevoelens ten aanzien van de Here. Hij bracht de verzoening voor mij tot leven. Die dag voelde ik opnieuw de Geest als een vuur in mijn hart komen en tot mij getuigen, dat ook ik de Here zou kunnen kennen. Ik hernieuwde mijn bede om deze verhouding tot Hem te verwerven.

Op een lentedag in mijn eerste huwelijksjaar kwam ik van de landerijen terug om naar een radiouitzending van een zaterdagmorgenvergadering van de algemene conferentie te luisteren. We hadden een kleine voorkamer en ik moest me naast de strijklank heel klein maken om met mijn vrouw te kunnen zitten luisteren. President J. Reuben Clark sprak. Terwijl hij zijn getuigenis gaf omtrent de Heiland, voelde ik opnieuw de machtige

zekerheid dat president Clark op een volkomen en persoonlijke manier wist wie de Heiland was.

Deze belevissen zijn in zeker opzicht tekenen van een ander uitermate belangrijk iets — het geweldige begrip dat het priesterschap, de verordeningen en de beginselen van het Evangelie grotere betekenis voor mij zouden hebben als ik in staat was te zien hoe zij werden belichaamd in, getoond en gesymboliseerd door, een levende mens, onze levende Verlosser.

Ik ben van mening dat wij kunnen zeggen dat een van de belangrijkste doeleinden van het priesterschap, het evangelie en de kerk is, u en mij aan de Heiland voor te stellen. Om een machtig geloof in Christus te verkrijgen, moeten wij weten wie Hij is en een verhouding tot Hem tot stand brengen. Indien wij onze werkzaamheden in de kerk, onze schriftstudie en onze gebeden kunnen concentreren op het verlangen Hem te leren kennen en op zinvolle wijze gemeenschap met Hem te hebben, dan verkeren wij in een betere positie om dagelijkse leiding van de Here te ontvangen.

Als kerk en als volk is het onze opdracht een licht voor de wereld te zijn. Wat betekent dat precies? De Heiland zelf gaf de betekenis aan: „Houdt daarom uw licht omhoog, opdat het de wereld beschijne. Ziet, Ik ben het Licht, dat gij omhoog moet houden . . .” (III Nephi 18:24.) Wat een prachtige opdracht om er zeker van te zijn dat onze jeugdorganisaties, onze prachtige welzijnszorg, ons tempelwerk en ons zendingswerk geconcentreerd zijn op onze Heiland en Zaligmaker, Jezus Christus. Indien wij aan die opdracht gehoor geven, kunnen wij werkelijk onze organisaties inzetten om mensen naar Zijn beeld voort te brengen.

Bedoelde Paulus dit niet, toen hij zei: „Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus en Dien gekruisigd?” (I Korinthiërs 2:2.) Het getuigenis van Joseph Smith over de centrale plaats die Christus inneemt, heeft me altijd geëerd, in het bijzonder in dat prachtige getuigenis, waarin hij zegt: „En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods . . .” (LV 76:22, 23.)

Het getuigenis van de profeten, die hun getuigenis op de Heiland concentreerden, ontroeft mij. Ik hoor in hun getuigenis een geweldige opdracht voor een ieder van ons, om Hem zo goed te leren kennen dat door ons onderricht, onze wijze van bestuur en door overeenkomstig het evangelie te leven, anderen het verlangen zullen krijgen zich van ganser harte te binden, wegens de duidelijke, machtige boodschap van Christus, die zij door ons horen en zien.

Brigham Young bracht in de volgende bewoordingen een schone uitnodiging tot uitdrukking:

„ . . . het grootste en belangrijkste vereiste van onze

hemelse Vader en Zijn Zoon Jezus Christus . . . is in Jezus Christus te geloven, Hem te belijden, Hem te zoeken, Hem aan te hangen, bevriend met Hem te worden. Onderneem stappen om communicatie, verbinding te krijgen met uw Oudere Broer en Aanvoerder van de geleerden — onze Heiland.”

(*Journal of Discourses*, jaargang 8, p. 339.)

Derhalve is de kerk van God ingesteld om ons tot Hem te leiden; zij kan ons werkelijk steunen in het opbouwen van een nauwe persoonlijke betrekking met de Heiland. Het is niet voldoende een getuigenis van Zijn bestaan te hebben. We moeten *Hem kennen*. „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.” (Johannes 17:3.)

Ik zou u wat punten willen meegeven die volgens mij beslissend zijn om de Heiland te leren kennen.

Ten eerste. *De Here kennen wij zeggen: weten dat Hij letterlijk de Zoon van God is*. Vele mensen zijn niet bereid de waarheid te aanvaarden dat Jezus, zoals de Schriften zeggen, is: de eniggeboren Zoon Van God in het vlees.

„ . . . We moeten tot het simpele feit afдалen dat de Almachtige God de Vader van Zijn Zoon Jezus Christus was. Maria, de maagd, die nooit een sterfelijke man bekend had, was Zijn moeder. God verwerkte bij Haar Zijn Zoon Jezus Christus en Hij kwam in de wereld met macht en intelligentie, gelijk aan die van Zijn Vader.” (Joseph F. Smith in *Messages of the First Presidency* deel 4, p. 29, 30.) God, de Eeuwige Vader, is letterlijk de Vader van Jezus Christus.

Toen ik als rector aan een universiteit verbonden was, beleefde ik iets interessants, dat aantoonde hoe belangrijk het is Christus als de letterlijke Zoon van God te aanvaarden. Ik weet dat er vele geweldige leiders in de christelijke wereld zijn die de Heiland als de Zoon van God aanvaarden en die zich oprecht aan de waarheden houden die zij hebben, maar ik weet ook dat er een aantal is dat glashard ontkent dat Hij letterlijk de Zoon van God is.

Op een studieweek waarin de godsdienst het middelpunt vormde werd als gast spreker een door het hele land bekende dominee uitgenodigd. Zijn toespraken waren schitterend. Hij toonde de Schriften te kennen en scheen de Heiland Zijn juiste plaats te geven. Na zijn laatste toespraak kregen allen die er belangstelling voor hadden gelegenheid deel te nemen aan een debat waarin men een tegenovergestelde mening kon geven ten aanzien van wat die hele week lang agendapunt gevormd had. Ze kwamen in groten getale. Verschillende dominees uit de stad en ik, samen met de gast spreker, vormden een panel ter verdediging van het christendom.

Terwijl ik de trap afliep en de mensen zag die de dissidente groep vormden, en de luide gesprekken hoorde die door een wolk van rook tot mij doordrongen, dacht

ik: „George, dat belooft een opwindende avond te worden!” Kort nadat de vergadering begon, ontferkte ik dat de leden van het panel er niet werkelijk in geïnteresseerd waren het christendom te verdedigen, maar veeleer hun opleiding en bijbelkennis ten toon wilden spreiden en de nadruk wilden leggen op het deel van het Evangelie dat handelt over de intermenselijke verhoudingen. In werkelijkheid waren velen van het panel net zo kritisch ten aanzien van het christendom en in het bijzonder wat de idee betreft dat Jezus Christus letterlijk de Zoon van God was, als ieder uit de groep die het christendom aanviel.

Ik zat daar maar, ietwat bevreesd, en bracht de telregel in praktijk: „Een gesloten mond wekt geen kritiek.”

Tenslotte echter, daar de situatie steeds meer verslechterde, stond ik op, pakte in elke hand een microfoon en een minuut of tien, vijftien vertelde ik de aanwezigen hoe ik over de Here dacht. Ik zei dat er absolute waarheden waren, dat het voor de mensen belangrijk is zedelijk rein te zijn. Het is belangrijk te erkennen dat er een God is aan wie wij verantwoording verschuldigd zijn. Ik gaf hun mijn getuigenis, dat ik weet dat Jezus Christus leeft, dat Hij de letterlijke Zoon van God is, dat Hij zal wederkomen en dat wij Hem verantwoording zullen moeten afleggen van ons leven.

Het was een geweldige belevenis. Nooit tevoren in mijn leven had ik een grotere uitstorting van de Geest des Heren ervaren. Het was me de groep wel om daar zulk een sterk getuigenis aan te geven. Ik vertelde hun van de afval; dat het christendom, waar zij over spraken, niet het christendom is dat Christus op aarde bracht. De Geest was zo sterk en de woorden kwamen zo kloekmoedig dat ik bijna een „Abinadi-achtige” rook kon ruiken, die door de vloer opsteeg. Ik besloot met mijn getuigenis te geven dat God werkelijk leeft en dat Jezus is de Christus, de letterlijke Zoon van God.

Toen ik uitgesproken was, barstte er een overweldigend applaus los. Ik kon het nauwelijks geloven! Twee uur lang had deze groep mensen meedogenloos het christendom bekritiseerd en nu schenen zij met hun applaus te wille zeggen: „Goddank, er weet tenminste nog iemand dat Hij werkelijk leeft!” Slechts een paar minuten nadat ik mijn getuigenis gegeven had, waarbij ik de nadruk legde op de goddelijke natuur van de Heiland, vroeg een student aan onze gast: „Gelooft u dat Christus goddelijk is?”

De gehele groep werd doodstil. Nadat deze prominente persoon een paar tellen had nagedacht, keek hij half glimlachend op en zei: „Ik zou liever niet geloven dat Christus goddelijk is, want als ik dat zou doen, zou Hem dat een voorsprong op mij geven!” Hij vervolgde: „Wie weet of er in de komende 20 jaar niet een ander mens komt, die nog beter leeft dan Christus. Dan zal ik hem als mijn verlosser vereren.

Geen wonder dat de opgestane Christus over de kerken

der wereld aan Joseph verklaarde: „Zij genaken Mij met hun lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij; zij onderwijzen leringen die geboden van mensen zijn, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar zij verloochenen de kracht ervan.” (Joseph Smith 2:19.)

Ten tweede. *De Here kennen wil zeggen dat wij weten dat wij tot Hem kunnen bidden en in het gebed kunnen spreken zoals wij met iemand anders spreken.* Ter voorbereiding op een bepaalde spreekbeurt bad ik te mogen weten wat het wilde zeggen de Here werkelijk te kennen. De idee die in mij opkwam maakte diepe indruk op mij. Het ging om de vraag: Wie kent u werkelijk in dit aardse leven?

Terwijl ik hierover nadacht, meende ik dat ik mijn vader tamelijk goed kende. Dus begon ik na te denken over de belevissen die mij in staat stelden mijn vader werkelijk te leren kennen. Terwijl ik daar zo over nadacht, herinnerde ik mij hoe ik als kleine jongen op de boerderij opgroeide, en vele, vele uren met mijn vader in gesprek was. Ofschoon vele dingen, waar ik over wilde spreken kinderlijk en onbeduidend waren, luisterde mijn vader altijd goed mijn vader en zette mij ertoe aan met hem te kunnen praten.

Naarmate de jaren verstreken, werden onze gesprekken diepzinniger en zinvoller. Het was elke dag opnieuw weer een feest met hem te praten en ik verlangde nooit naar het einde van het gesprek. Het was zelfs zo dat ik mij veel moeite gaf voor het genot zelfs maar een paar minuten met hem te kunnen praten.

Toen ik een academieconferentie bijwoonde te Provo, reed ik naar Idaho en bracht twee dagen bij mijn ouders door. Vlak voordat ik wegging liep ik met mijn vader over het erf en besprak daar een paar zorgen die ik had, met hem. Hij vertelde mij toen een prachtige geestelijke ervaring, wat mij geweldig goed deed. Nadat ik mijn vader omarmde had stapte ik in mijn auto en reed naar Colorado. Terwijl ik wegreed, kreeg ik de indruk dat de reden dat vader die geweldige, heilige ervaring aan mij kon doorgeven was dat wij al die jaren, door onze vele, lange uren van uitermate intieme gesprekken, tenminste de basis gelegd hadden voor onze wederzijdse verhouding.

Terwijl ik precies een week later alleen naar een afgelegen stad in Wyoming reed, bad ik hardop tot mijn hemelse Vader. Even later beleefde ik onder invloed van de Geest als het ware opnieuw de vele prachtige belevissen die ik met mijn aardse vader had beleefd. Ik voelde zijn liefde. Hij scheen heel dicht en heel echt bij mij te zijn. Ik huilde van vreugde toen ik besefte hoe kostbaar onze verhouding was.

Terwijl ik mij de volgende morgen in het huis van een paar goede heiligen voor het ontbijt gereed maakte, ging de telefoon. Ik kreeg te horen dat in de loop van de nacht mijn vader overleden was. Terwijl ik nadacht over mijn ervaring van de afgelopen avond, kwam ik tot het

befes dat die vele uitgelezen belevissen en gespreken een sterke liefdebant tussen mij en mijn vader hadden gesmeed. Terwijl ik hierover nadacht, kon ik zien dat datzelfde beginsel ook het opbouwen van een betrekking tot de Here gold — hoe meer wij bidden, hoe meer wij Hem en de beginselen van het Evangelie in ons leven brengen, des te nauwer is onze band met Hem. Ik schein aan te voelen dat de betrekking die wij met onze aardse vader hebben een symbool is voor de soort betrekking die wij ook met de Here kunnen hebben.

Ten derde. *De Here kennen is: op een persoonlijke manier weten dat Hij voor ons leed.* Heeft u zich ooit afgevraagd waarom de profeten zo vaak over een gebroken hart en een verslagen geest spraken? Nefi getuigde dat de offerande van de Heiland diende „om te voldoen aan de verelsten der wet voor allen, die een gebroken hart en een verslagen geest hebben . . .” (II Nefi 2:7.) Hoe wordt iemand verpletterd door zijn zonden? Doordat men zich bewust wordt van wat de Heiland deed om een ieder van ons te bevrijden van die zonden?

Wanneer wij zeggen dat het eerste beginsel is „geloof in de Here Jezus Christus”, dan is een van de facetten die een machtig geloof vereisen zeer zeker zijn zoenoffer. (Zie LV 76:41.) De ware betekenis van het lid zijn van onze Kerk zien we pas duidelijk, als wij ons door de macht van de Heilige Geest bewust worden van wat er in Gethsemane en op Golgotha gebeurde. Wanneer wij de ziele-smart en de doodstrijd die Hij voor ons onderging doorgonden, zou deze bewustwording niet ons hart doen breken over ons eigen tekortschieten en onze zonden, en zou zij er niet de oorzaak van zijn dat wij op een overstelpende wijze ons van Zijn grote liefde voor ons bewust worden!

Het zoenoffer van Christus is het centrale gebeuren in de geschiedenis van onze vergankelijke wereld. Niets anders schept de mogelijkheid om ons van onze zonden te bekeren, om de macht te krijgen aan God gelijk te worden en onszelf geheel te wijden aan de opbouw van Zion, niets dan het omvatten van het majestieusset van deze grootse gebeurtenis.

In een zekere periode van vastte, bad en studeerde ik veel om te trachten de verzoening naar waarde te schatten, en te begrijpen wat er bedoeld wordt met een gebroken hart en een verslagen geest. Steeds meer zag en voelde ik wat die grootse gebeurtenis voor mij persoonlijk betekende. Alma en de mensen uit zijn tijd getuigen allen van een persoonlijke band met de Heiland. Ik bespeurde deze band in wat Melvin J. Ballard in zijn nachtelijke dromen beleefde (Bryant S. Hinckley, Melvin J. Ballard . . . *Crusader for Righteousness*, uitgegeven in 1966 door Bookcraft, p. 66.) in het visioen van Orson F. Whitney van de Heiland in de hof van Gethsemane (Bryant S. Hinckley in *The Faith of Our Pioneer Fathers*, uitgegeven in 1965 door Deseret Book Company, p. 212, 213) en dan in deze verklaring van president Harold B. Lee:

„Een week na de conferentie, waarin ik mij voorbereidde op een radiotoespraak over het leven van de Heiland las ik opnieuw het verhaal over het leven, de kruisiging en de opstanding van de Meester. Terwijl ik dat las, ervoer ik de realiteit van dat verhaal. Meer dan wat er op de bladzijden stond. Want in werkelijkheid aanschouwde met ik de tonelen een duidelijkheid alsof ik persoonlijk aanwezig was geweest. Ik weet dat deze dingen door de openbaringen van de levende God

komen." (Harold B. Lee, *Goddelijke openbaring uit Speeches of the Year*, BYU van 15 okt. 1952, p. 10, Stelt u zich in gedachten eens de volgende belevenis voor. Terwijl u oprecht de Schriften onderzoekt en met geheel uw hart studeert, ontdekt u dat het heel goed mogelijk is dat u niet zo zondeloos bent als u wel zou willen of behoorde te zijn. U beseft dat de reden dat u niet meer openbaring en geluk in uw leven ontvangt of u rentmeesterschap niet vervult als het geval zou moeten zijn, misschien is omdat u niet voldoende kracht van de Heilige Geest ontvangt.

Daarom hongert en dorst u net als Enos als nooit tevoren naar een volledige vergeving van uw zonden. O, het is waar, dat u gedoopt bent, maar u houdt voor ogen dat het opleggen der handen en de woorden vol beloften die over u uitgesproken zijn misschien niet hetzelfde betekenen als door de Geest gedoopt te zijn. Voortdurend wendt u zich tot de Here in nederig gebed en pleit bij Hem, dat u vergeving van uw zonden moogt ontvangen.

Laat ik u een manier wijzen om u de verzoening voor te stellen, waardoor deze meer werkelijkheid voor u wordt. Veronderstel dat u met de Heiland een terugblik op uw leven wierp, op de gevallen waarin u de geboden overtrad. Hoe zou u zich voelen? Het idee alleen al zou mij kwellen, omdat ik mij zo voor mijn zonden schaam. Stelt u zich eens voor hoe die schuldgevoelens zouden worden vergroot als de Heiland tegenwoordig zou zijn, hoe pijnlijk het zou zijn te weten dat de Here werkelijk al uw zwakheden en uw moedwillige ongehoorzaamheid heeft gezien. Wat een hartverscheurende belevenis! Vooral wanneer u beseft dat er geen enkele manier is om het weer goed te maken. Dan gaan uw gedachten misschien terug naar het verslag over de Here in Gethsemane, hoe Hij zó gebukt ging onder het verdriet en de ziele-smart dat er druppels bloed uit Zijn poriën kwamen. En u beseft dat een gedeelte van Zijn lijden betalen voor uw zonden was.

Wanneer ik hierover nadenk, na mijn bekering, gebeurt er iets. Ik voel een nieuw soort vreugde en vrede. Ik voel mij rein, veranderd, het is alsof ik een heel nieuw wezen ben. (Zie Alma 36:20, 21.) Ik beseft dat deze verandering het gevolg is van Zijn geweldige liefde en zijn bereidheid de pijn en het lijden die door mijn ongehoorzaamheid veroorzaakt worden op Zich te nemen. (Zie Mosiah 5:2.) En o wat ben ik blij met die geweldige zegen!

Ten vierde. *De Here kennen wil zeggen: weten dat wij aan Hem gelijk kunnen worden.* Dat is waarschijnlijk de belangrijkste boodschap van het evangelie — dat de zending van Jezus Christus de mensen in een toestand kan brengen, waarin zij wedergeboren en Zijn zonen en dochteren kunnen worden.

Hoe meer ik het Evangelie bestudeer, des te meer raak ik ervan overtuigd dat het proces der wederge-

boorte een proces is waarin wij de goddelijke aard van Christus in ons wezen ontvangen. (Zie II Petrus 1:4.) Het is een proces waarin zijn persoonlijkheid en eigenschappen door middel van de Heilige Geest ons wezen doortrekken, zodat wij geleidelijk, naarmate de Heilige Geest intenser in ons leven merkbaar wordt, meer op Christus gaan lijken. Wij worden opnieuw naar Zijn beeld gemaakt. Wij ontvangen Zijn beeld in ons gelaat. (Zie Alma 5:14.) We hebben een nieuw hart, een nieuw vermogen om lief te hebben, een nieuwe vriendelijkheid en een nieuw geduld, een nieuw gevoel van de waarde van een ieder waarmee wij in contact komen.

We moeten beseffen dat het ondanks onze zwakheden, onze eigenaardigheden en misschien zelfs onze ongelukkige achtergrond een boodschap van het Evangelie is dat u en ik kunnen worden veranderd, totaal en volkomen veranderd! Het is angstaanjagend dat een groot aantal mensen ervan overtuigd is dat de menselijke natuur slechts met menselijke middelen kan worden veranderd — voorzover die te veranderen is. We kunnen de macht om als Christus te worden verkregen door een levend, dynamisch geloof in Hem te verwerven. Daarom wil de Here kennen zeggen: weten dat wij aan Hem gelijk kunnen worden.

Ten vijfde. *De Here kennen is: weten dat door Hem alle levensproblemen kunnen worden opgelost.* Nefi zegt in zijn machtig getuigenis: "... ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt." (I Nephi 3:7.) Het is een moeilijke opgave in onze tijd overeenkomstig het evangelie te leven. We leven in een tijd, waarin de geleerdheid der mensen ons leven zo heeft doordrenkt dat velen weigeren te geloven dat het door het evangelie mogelijk is dingen te doen die anders onmogelijk zouden zijn. De Here gaat die dingen van ons vragen, die inderdaad onmogelijk zijn — tenzij met Hem! En toch is, simpel gezegd, dat het doel van onze ervaringen hier op aarde — om te zien of wij wanneer Hij iets schijnbaar onmogelijks van ons vraagt, bereid zijn ons vertrouwen zo volkomen in Hem te stellen dat wij gaan doen wat Hij van ons verlangt. Tegen de tijd dat wij dergelijke dingen door Hem presteren weten wij, wie Hij is en dat Hij een God met grote macht is. Wij leren dat dett Here ons, hetzjd door middel van heel gewone dingen, hetzjd door wonderen, zal helpen Zijn werk te volbrengen, indien wij ons vertrouwen op Hem stellen. We hebben allemaal antwoord op onze gebeden gehad. We hebben ons eigen getuigenis van Zijn goedheid voor ons, in ons dagelijks leven. Ik hoef u de mijne niet te vertellen. U kunt aan die van uzelf denken.

Ten zesde. *De Here kennen betekent: weten dat Hij ons als een Vader liefheeft.* De grootste realiteit in mijn leven is de wetenschap dat Jezus Christus ons als een

Vader liefheeft en dat Hij er buitengewoon naar verlangt op die wijze tot ons in betrekking te staan. Heel de Schriften door spreekt Hij op een warme, persoonlijke manier over Zijn verwantschap tot ons. Op de Olijfborg heeft Hij gezegd: „Jeruzalem, Jeruzalem! gij, die de profeten doodt, . . . hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkkerwijs een hen haar kieken bijeenvergaderd onder de vleugelen; en gijlijden hebt niet gewild.” (Mattheüs 23:37.) Ik geloof dat Hij hier zegt dat Hij Zijn armen om ons allemaal zou willen heen slaan en ons troosten en versterken. Hij zou in onze harten willen komen en er de angst, het verdriet en de zorgen uit willen wettrekken. Hij zou ons grote vreden en vreugde willen schenken en ons het besef dat wij oneindig kostbaar zijn in Zijn ogen willen inprenten. Ik stel er grote prijs op dit soort verwantschap met mijn aardse vader gehad te hebben. Vaak nam hij mij als jongetje in zijn armen en knuffelde mij. Toen de jaren verstreken, putte ik veel troost en kracht uit het feit dat als ik thuis kwam, nadat ik een poosje was weggeweest, wij onze armen om elkaar heen sloegen en elkaar omarmden. Hoewel we vaak niets te zeggen hadden, was er in dat gebaar een binding van onze liefde voor elkaar.

In mijn verhouding tot mijn vrouw en kinderen heb ik ontdekt dat er niets belangrijker is dan hun regelmatig iedere dag opnieuw te vertellen hoe dierbaar zij mij zijn. Op een morgen voor de zondagsschool was er een conflictje tussen de kinderen onderling en we wachtten in de auto op onze veertienjarige dochter. Toen ik vroeg, waar ze was, zeiden de andere kinderen: „O, we hadden een beetje ruzie en ze was beledigd. Ze is binnen.”

We waren allemaal klaar om te gaan, maar ik stapte uit en liep het huis binnen. Daar mijn dochter nog allichtgeraakt is, was ze behoorlijk gekwetst. Het beste wat ik voor haar kon doen, was mijn armen om haar heen slaan en haar stevig tegen mij aandrukken en haar vertellen hoeveel ik van haar hield en haar te verzekeren dat alles in orde zou komen.

De liefde van een vader is een sterke kracht. President Harold B. Lee heeft gezegd: „Indien de liefde van een vader voor zijn zoons sterk is, en hij vanaf hun jeugd hen de warmte van zijn genegenheid heeft doen voelen, geloof ik, dat een dergelijke kameraadschap met het volwassen worden zal rijpen en hen zal bewaren, wanneer een crisis in het leven van een jongen de vaste hand van een vader die begrijpt, vereist. (Church News, 17 juli 1971, p. 2.)

Onlangs kwam er een meisje in mijn kantoor. Ze zag er goedgekleed, netjes en schoon uit, maar het ontbrak haar aan zelfrespect. Het was haar aan te zien dat zij zeer eenzaam en ongelukkig was. Toen zij mijn bureau

binnenstapte, zag ze de grote foto's van mijn kinderen aan de muur en vroeg: „Broeder Pace, zijn dat uw kinderen?”

Ik zei: „Ja, inderdaad.”

„Houd u van ze?”

„Nou, en of.”

En toen zei ze letterlijk: „Broeder Pace, weten uw kinderen dat u van ze houdt?”

„Ik dacht van wel. Ik sla elke dag mijn armen om ze heen en ik vertel ze hoe dierbaar ze me zijn.”

En toen zei ze weer letterlijk: „Broeder Pace, weet u wat het voor mij zou betekenen, indien iemand zijn armen om mij heen zou slaan en me zou zeggen dat hij werkelijk van mij hield? Weet u wat dat zou betekenen?” Het was hartverscheurend iemand zo te zien lijden wegens gebrek aan tot uitdrukking gebrachte liefde.

Ik vroeg of ze wilde gaan zitten en zei: „Zuster, ik wil dat u weet dat de Heiland u liefheeft met een oneindige liefde. Weet u hoe ik dat weet? Door wat Hij over ons allemaal gezegd heeft, uit wat Hij voor ons gedaan heeft — en omdat ik zo'n grote liefde voor u koester en ik weet dat die liefde van Hem komt!”

Een van de grootste gaven des Geestes, die zeer nauw aan het eeuwige leven verbonden is, heet barmhartigheid, de zuivere liefde van Christus. De Here kennen wil zeggen: weten dat Hij ons allen liefheeft met een oneindige liefde. Die liefde smaken betekent anderen liefhebben, zoals Hij hen liefheeft. Brigham Young heeft eens gezegd: „De minste, de minderwaardigste mens . . . is werelden waard.” (*Journal of Discourses*, deel 9, p. 124.)

Zoals ik het zie, betekent de Here kennen, aanvoelen hoe kostbaar ons leven en dat van ieder ander is — en alles doen wat in ons vermogen ligt om mensen tot de Vader te brengen door Zijn geliefde Zoon.

Ik ben dankbaar voor de wedergegeven kerk, voor haar beginselen en verordeningen, die van God afkomstig zijn, en voor de macht, waarover wij kunnen beschikken om de gevallen staat van de mens te overwinnen en als de Heiland te worden. Ik ben dankbaar voor de profeten, uit het verleden en het heden, die zo welsprekend en op zulk een machtige wijze getuigd hebben van Christus dat wij kunnen weten wat de Heiland bedoelde met Zijn uitspraak: „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezondend hebt.” (Johannes 17:3.)

De schakel die ons met onze hemelse Vader verbindt is Jezus Christus. De Vader wil ons als de Zijnen verzegelen, indien wij bereid zijn de Here te leren kennen en ons leven aan Hem te wijden.

„Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen,

Noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.” (Romeinen 8:38, 39.)

Dr. George W. Pace is lactor kerkgeschiedenis en dogmatiek aan de Brigham Young University en is leraar in de zondagsschool en huissonderwijzer in de vijfde wijk van Oak Hills uit de ring Sharon East in Provo te Utah.

**Elk facet in het leven
van de vrouwen bestrijken**

De zusters- hulpvereniging

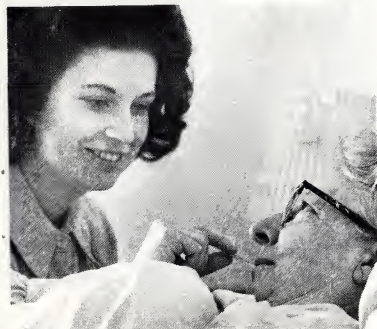
Gesprek met Belle S. Spafford,

Voormalig algemeen presidente

Honderddertig jaar geleden, op 17 maart 1842, werd door de profeet Joseph Smith de zustershulpvereniging van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen opgericht om de vrouwen en hun gezinnen over de gehele wereld tot een zegen te zijn.

Vraag: De zustershulpvereniging wordt vaak beschouwd als een organisatie voor oudere vrouwen, maar wie zijn nu eigenlijk lid van de zustershulpvereniging?

Zuster Spafford: De zustershulpvereniging is nu verantwoordelijk voor alle vrouwen van 19 jaar en ouder. Is een vrouw jonger dan 19, maar gehuwd, en in het bijzonder als zij een kind heeft, dan zijn wij naar onze mening ook voor haar verantwoordelijk. De zustershulpvereniging doet aan onderricht, gezinsverzorging, mu-

ziek, dingen die in het sociale vlak liggen en ontspanning. Er is geen facet in het leven van een vrouw dat niet door de zustershulpvereniging kan worden bestreken.

Vraag: In welk opzicht verschilt de zustershulpvereniging van andere vrouwenverenigingen?

Zuster Spafford: Ze verschilt in velerlei opzicht. Ten eerste in haar organisatie. De meeste andere vrouwenverenigingen hebben gekozen ambtenaressen, maar die van ons worden door de priesterschap aangesteld. Andere groepen werken met statuten en reglementen, maar wij werken op aanwijzing van de profeten. Toen de zustershulpvereniging werd gesticht, legden de zusters Joseph Smith statuten en een reglement voor. Hij prees hun inzet, maar vertelde hun dat de Here „iets beters” voor hen had. Toen de zustershulpvereniging was gesticht onder leiding van de priesterschap zei de profeet tot de zusters: „Laat dit presidium voor u de statuten zijn — al haar beslissingen moeten als een wet worden beschouwd en zo moet ernaar worden gehandeld . . . De notulen van uw vergaderingen zullen de precedenten vormen waarnaar u handelt — die zullen uw statuten en reglementen zijn. (*History of the Relief Society, 1842-1966, p. 18.*)

Dat verschilt nogal wat met de meeste andere vrouwenorganisaties. Ofschoon die door knappe koppen en wellwillende personen geleid worden, hebben wij geopenbaarde waarheid. Een van de verschillen die hierdoor ontstaan is dat wij vastomlijnde antwoorden hebben op de problemen waar vrouwenorganisaties mee te kampen hebben. Er heerst soms hevige naijver bij het kiezen van ambtenaressen, maar dat komt in de zustershulpvereniging niet voor. Een goede zuster zou kunnen zeggen dat zij ZHV-presidente in de wijk of gemeente zou willen worden, maar dat wil nog niet zeggen dat ze dit ambt ook krijgt. Op die manier wordt zij niet geroe-

pen. De ambtenaressen worden door de priesterschap aangesteld.

Vraag: U blikt nu terug op uw aandeel in de zustershulpvereniging door al die jaren; hoe zag de organisatie er in het begin uit en hoe gaat zij worden?

Zuster Spafford: Ik denk dat één merkwaardig feit is: de geweldige veranderingen die hebben plaatsgevonden in het maatschappelijke, economische en industriële leven en op onderwijsgebied in de meeste landen der wereld, sedert de zustershulpvereniging is opgericht. En ik geloof dat er geen belangrijker verandering is opgetreden dan die in de status van de vrouw. Toen de zustershulpvereniging werd gesticht, was de wereld van de vrouw haar huis, haar gezin en misschien een beetje maatschappelijk dienstbetoon.

Tegenwoordig is de wereld van de vrouw zo wijd als de wereld zelf. Er is nauwelijks een terrein van menselijk ondernemen te noemen, waar een vrouw niet aan kan deelnemen, indien ze dat wil en er zich op voorbereidt.

Desondanks is, te midden van al deze veranderingen, de structuur van de organisatie van de zustershulpvereniging, en zijn de fundamentele doelstellingen, waarvoor ze werd opgericht, constant gebleven. De systemen in de Kerk waar deze doelstellingen mee worden nagestreefd hebben zich aangepast aan wat de vrouwen in verschillende tijdperken nodig hadden.

Door de jaren heen is de zustershulpvereniging net zo onveranderd gebleven in haar doelstellingen als de waarheid onveranderlijk is. De doelstellingen die voor een handjevol vrouwen in Nauvoo belangrijk waren, zijn dat nu nog voor de vrouwen over de gehele wereld. Dat is het wonder van de zustershulpvereniging. Ik ben vele jaren in de zustershulpvereniging werkzaam geweest en ik begin nu pas inzicht te krijgen in haar formaat.

Vraag: Welke rol spelen de vrouwen die heiligen der laatste dagen zijn in onze tijd?

Zuster Spafford: Vanuit het standpunt van de Kerk bezien, blijft de rol van de vrouw dezelfde, die hij altijd geweest is. Een vrouw moet aan haar gezin de hoogste voorrang geven: haar echtgenoot, haar gezin en haar kans om kinderen ter wereld te brengen. Dat is haar goddelijke zending. Niet alle vrouwen kunnen kinderen krijgen of zijn in de gelegenheid in dit leven een gezin groot te brengen, maar ik denk dat zij grote mogelijkheden hebben om te groeien en dat de Here van hen verwacht dat zij zich zullen ontplooiën.

Vraag: Wat is de belangrijkste bijdrage van een vrouw aan haar gezin?

Zuster Spafford: De moeder heeft de prachtige gelegenheid een geestelijke sfeer in haar huis te scheppen. Door haar onderricht, en wat nog belangrijker is, door haar houding, onderwijst zij haar kinderen wat het betekent de Here lief te hebben, steun te verlenen aan de priesterschap en een rijk leven te leiden, dat aan de verwachtingen beantwoordt — een vredig, geordend leven dat in het gezin zelf weerspiegeld wordt. Kunt u zich voorstellen hoe een gezin eruit gaat zien, waarin de moeder de Heilige Geest tot haar metgezel heeft?

Vraag: Op welke wijzen kan een vrouw een rechtstreekse bijdrage in haar wijk of gemeente leveren?

Zuster Spafford: Er zijn taken in de Kerk die oudergewoonte door vrouwen zijn vervuld en waarin zij geweldige dingen hebben gepresteerd, zoals dienstdoen als ambtenaressen in de zustershulpvereniging, de toenmalige onderlinge ontwikkelingsvereniging en het jeugdwerk. Tevens doen zij secretariaatswerk en onderwijzer in de meeste hulporganisaties. Maar naar mijn mening bestaat de belangrijkste bijdrage van de vrouwen in een wijk of gemeente in het verrichten van liefdediensten.

Ik was eens in een zijdespinnerij in Bangkok en sloeg de arbeidsters gade die zij met grote spoulen gekleurde draad stoffen aan het weven waren. Helemaal bovenop stond een klein spoeltje zijdraad dat telkens omlaag schoot. Ik vroeg: „Wat is dat? Het lijkt niet op het andere zijdedraad.” De weefster antwoordde: „Nee, het is een heel bijzondere vezel en die geeft de zijde haar glans en sterkte. Dat maakt de zijde van Thailand zo kostbaar.”

Hetzelfde doen de liefdediensten voor de vrouwen van de Kerk, in het bijzonder voor de jongeren en de vrouwen op leeftijd. Ze geven hun leven een luister en een kracht die zij anders niet kunnen verkrijgen.

Vraag: Welke bijdrage kunnen naar uw mening de jongste zusters leveren?

Zuster Spafford: Ze hebben zeer bijzondere talenten die

zij in bepaalde vormen van liefdediensten ter beschikking kunnen stellen, zoals dienstbetoon aan bejaarden en hen die aan huis gebonden zijn. Het is geweldig voor oudere vrouwen als er een jongere vrouw binnenkomt en zegt: „Ik ga naar de winkel. Kan ik wat voor u meebrengen?” Alleen maar dat binnenvallen voor een bezoekje breekt de eenzaamheid van een bejaarde. Zelfs het wassen van een paar kledingstukken kan al een geweldige dienst betekenen. Ik vind dat de jongere vrouwen een geweldige kracht voor de Kerk kunnen zijn door voor de bejaarden en zieken te zorgen.

Vraag: Heeft u een raad voor gezinnen waarin een van de ouders overleden is?

Zuster Spafford: Mijn moeder was weduwe; mijn vader stierf rij jong en mijn moeder voedde ons alle zeven op. Ze stuurde haar jongens op zending, gaf de twee meisjes onderwijs en werkte niet buitenshuis. Maar wat werkte ze thuis!

Een moeder alleen staat voor een geweldige taak. Maar ze heeft ook enorme kansen. Maar al te vaak begint een weduwe of gescheiden vrouw, die haar kind alleen opvoedt zich een beetje overbelast te voelen en zichzelf te beklagen, in plaats van te zeggen: „Hier heb ik een geweldige kans de noden van een gezin te lenigen. We hebben ook een bisschop die ons raad kan geven, of huisonderwijzers die ons kunnen helpen, een ZHV-presidente die me kan laten zien hoe ik kinderkleertjes moet maken. We kunnen ward werken en een sterk en onafhankelijk gezin vormen.”

Vraag: Welke raad zou u aan vrouwen geven die worstelen met de problemen van abortus, geboortebepaling, vrouwenemancipatie en de vraag of zij buitenshuis moeten gaan werken?

Zuster Spafford: De vrouwen hebben de richtlijnen van de Kerk nodig. Het is onze taak de vrouwen zover te brengen dat zij de wijsheid van deze richtlijnen zien en ze gehoorzamen.

Wat de werkende vrouw betreft, een vrouw moet altijd de grootste belangstelling voor haar huis, haar gezin en haar kinderen afwegen tegen wat ze als individu doet. Ze moet niet ten koste van haar kinderen werken om aan haar eigen interesses te voldoen. De waarde van het geven van liefde, geborgenheid, enzovoort kan niet in geld worden uitgedrukt.

Vraag: Legt de zustershulpvereniging het komende jaar nog speciale nadruk op bepaalde programma's?

Zuster Spafford: Er zijn drie hoofddoelen. Het voornaamste doel is een getuigenis opbouwen. Wij willen dat de vrouwen van de Kerk ieder voor zich een getuigenis verkrijgen dat sterk genoeg is om hen te steunen in elke beproeving, omdat ze allen beproevingen zullen krijgen. Het was nooit de bedoeling dat het anders zou zijn. Sommige mensen beweren dat de liefde

diensten het belangrijkste werk van de zustershulpvereniging vormen. Ik ben van mening dat de liefdediensten een manier zijn om ons getuigenis tot uitdrukking te brengen.

Het tweede doel is liefde en begrip onder de zusters te bevorderen. Denk daar eens over na: een verbondenheid als zusters onder 900.000 tot één miljoen vrouwen met een sterk getuigenis van het Evangelie, die de richtlijnen van de Kerk volgen, samengevoegd in een gemeenschap van zusters die ver over de landsgrenzen heenreikt. De lessen culturele ontwikkeling voor dit jaar zijn opgezet ter bevordering van deze verbondenheid als zusters.

Het derde doel is de vrouwen te helpen bepaalde praktische problemen het hoofd te bieden. Naar mijn mening moeten wij vaardigheden op het gebied van de gezinsverzorging onderwijzen — hoe de inflatie te bestrijden, hoe de hoge levenskosten het hoofd te bieden en hoe de broeders hun steun te verlenen in de lessen gezondheidszorg. Onze lessen voedingsleer en eenvoudig naaiwerk zijn opgezet om aan deze behoeften tegemoet te komen.

Vraag: Hoe vindt u de resultaten van de cursussen gezinsverzorging?

Zuster Spafford: De vrouwen hebben deze lessen graag. Het is interessant te zien hoe de cursussen gezinsverzorging de kinder bewaarplaatsen van de ZHV verbeteren. Wanneer de moeders iets leren over kinderverzorging, willen ze maar al te graag naar de kinderbewaarplaats om toe te passen wat zij geleerd hebben, alsof het een beroepsopleiding betrof. Het loopt schitterend.

Vraag: Zuster Spafford, u heeft nu al jarenlang de zustershulpvereniging gepreseed. Welke beginselen van het leidinggeven heeft u geleerd die de vrouwen van de Kerk thuis en in hun roepingen van nut kunnen zijn?

Zuster Spafford: Eén ding dat ik geleerd heb is dat de Kerk ons kansen geeft, die maken dat we dingen doen waarvan we denken dat we ze niet kunnen. Ik ben van mening dat wanneer we plichtsgetrouw trachten onze roeping in de Kerk te vervullen, de Here ons inspireert en de Kerk ons andere dingen doet ervaren, die ons bekwaam maken voor onze zending. Ik ben van mening dat gehoorzaamheid heel belangrijk is. Indien u de handen uit de mouw steekt en getrouw en ijverig bent, ontvangt u doorgaans de steun die u nodig heeft.

Vraag: Hoe zit het met de situatie waarin vrouwen verkeren die met de priesterschap samenwerken?

Zuster Spafford: Dat is de grootste zegen waarin wij ons verheugen. President John Taylor heeft gezegd bij de oprichtingsvergadering van de zustershulpvereniging, dat hij blij was dat zij gesticht was volgens de wetten des hemels, die goddelijke wetten zijn, geleid

door de priesterschap. De priesterschapsorganisatie betekent bestuur volgens de goddelijke wetten. Ik voel me volmaakt tevreden onder leiding van de priesterschap te werken.

De Here geeft Zijn dochteren goddelijke opdrachten; Hij heeft hen lief en respecteert hun talenten en lichamelijke en geestelijke capaciteiten. Hij belast hen met het soort werk dat met hun aard overeenkomt. Hij heeft de man aan het hoofd van het gezin geplaatst. Dat moet zo volgens het plan des Heren. Zo eenvoudig is het.

Vraag: Kunt u voor de zusters van de Kerk uw eigen mening over het Evangelie en de zustershulpvereniging onder woorden brengen?

Zuster Spafford: Ik wil dat de vrouwen die de zustershulpvereniging bezoeken, beseffen dat het niet alleen een recht, maar ook een plicht is. De Here heeft ons iets bijzonders gegeven en het is onze plicht van deze geweldige gave gebruik te maken. Het is iets geweldigs lid van de kerk te zijn. Er is niets mooiers voor een vrouw dan zich te ontplooiën, de mensheid te dienen, iets te vinden om zich uit te kunnen leven, haar eigen leven goed en wijs in te richten. Het is allemaal in het evangelieplan.

Zuster Spafford heeft van 1945 tot en met 1974 gefungeerd als algemeen presidente van de zustershulpvereniging. Wegens het vele dat zij tot het welslagen van deze vereniging heeft bijgedragen, geldt zij als een bijzondere vertegenwoordigster. Hoewel ze niet langer presidente van de zustershulpvereniging is, zijn wij van mening dat het wenselijk is dit gesprek met haar af te drukken vanwege zijn fijne boodschap.

Zuster Spafford zei in haar afscheiswoorden tot de conferentie van de zustershulpvereniging in oktober 1974: „In de tijd dat ik deze functie vervuld heb, heb ik de grootsheid van de zustershulpvereniging, de macht ten goede erin leren kennen. Ik heb geleerd de zustershulpvereniging lief te hebben en haar te vereren als des Heren organisatie voor Zijn dochteren.”

De redactie

Wat moet een ouder of jeugdleider van de muziek weten?

DOOR LARRY BASTIAN

In december 1970 verklaarde het Eerste Presidium:

„Door middel van muziek reikt het vermogen van de mens om zich zowel fijntjes als krachtig uit te drukken tot over de grenzen van het gesproken woord.

Muziek kan worden aangewend om ons in vervoering te brengen en te inspireren, of om boodschappen van ontaarding en verworping over te brengen. Het is dan ook van belang dat wij als heiligen der laatste dagen te allen tijde de beginselen van het Evangelie toepassen en de leiding van de Geest inroepen bij de keuze van de muziek waarmee wij ons omringen.” (*Priesterschapsbulletin* van december 1970, p. 13, pt. 17.)

De meesten zullen het er wel mee eens zijn dat populaire muziek een buitengewoon sterke invloed op het leven van de jonge mensen heeft en de priesterschapsleiders van de jongeren hebben tot taak hen te onderwijzen hoe op dit gebied goed te oordelen.

Om te beginnen moet er wederzijdse belangstelling en begrip zijn. Er zijn leiders die weinig van populaire muziek afweten en niet proberen deze op meer dan oppervlakkige wijze te bespreken.

Hoe kunnen wij ons het beste voorbereiden op een goede gesprek over populaire muziek?

Ten eerste moeten we iets begrijpen van de populaire muziek en wat de jonge mensen daarin aantrekt. Indien wij een muziekstuk veroordelen als onverenigbaar met het Evangelie, dan moeten wij kunnen zeggen waarom wij die mening zijn toegedaan. Daarna onderwijzen we hun de beginselen, waardoor zij die het nummer kozen, hun oordeel kunnen verbeteren. We moeten daarom trachten ons met de populaire muziek vertrouwd te maken.

Om dit te bereiken is het waarschijnlijk nodig dat u geduldig luistert en evalueert. Daar kunnen de jongeren u bij helpen. Van hen kunnen wij te weten komen wat

zij mooi vinden en waarom, hoe het klinkt en wat de tekst te zeggen heeft. Daar moeten wij ons onbevooroordeeld aan overgeven. Hierin kunnen we een aantal verrassende ontdekkingen doen, omdat een groot gedeelte van de hedendaagse populaire muziek prijzenswaardig is.

Voor de hedendaagse jeugd schijnt hun muziek jeugdig, vriendelijk en opwindend. Door deze muziek zijn zij in staat zich met hun omgeving te vereenzelvigen. Zij kunnen het gemeenschappelijk beleven; iedereen kan erop reageren. Hun vrienden verwachten van hen dat zij ermee vertrouwd zijn. Zij horen deze muziek overal waar zij gaan. Als we met de jonge leden van de Kerk spreken, moeten wij niet onderschatten hoe belangrijk deze muziek voor hen is.

Waarom zou de hedendaagse populaire muziek ons grotere zorgen baren dan die van twintig of dertig jaar geleden? In eerste instantie heeft de samenleving een bijna onmerkbaar, maar machtige verandering ondergaan: er wordt veel meer aanvaard in het populaire amusement, waarbij inbegrepen films, televisie, boeken en tijdschriften, het theater en natuurlijk de muziek. De filosofieën der wereld worden openlijker en met grotere overredingskracht dan ooit tevoren gepropageerd.

De zedelijke normen van een gedeelte van de hedendaagse rijke, wereldgezinde jongeren schijnen in deze gedragscode onder woorden te worden gebracht: „Het is volkomen gerechtvaardigd alles te doen, zolang iemand anders er geen last van heeft.” Deze levensbeschouwing blijkt uit alle vormen van het hedendaagse amusement. Door de populaire muziek hebben we het experimenteren met verdovende middelen, het loslaten van de zedelijke normen, opstandigheid tegen het gezag en het onvermogen hartstochten en zelfzuchtige verlangens te bedwingen zien aanprijzen. Hoewel de

meeste jonge mensen niet volgens deze normen leven, toont de loop der gebeurtenissen in de laatste jaren dat de idee steeds meer wild vindt.

Het is echter belangrijk en hartverwarmend te zien dat niet alle populaire muziek, zelfs wat we „Rock” noemen deze tolerante filosofie propageert. Als leiders moet het ons doel zijn de jongeren te leren het goede te kiezen en het kwade te verwerpen. Wanneer zij dat uit zichzelf doen, weten we dat we erin geslaagd zijn.

Hoe leert men de beste populaire muziek te kiezen? Het antwoord op deze vraag ligt in wat een lied zegt, wat een uitvoering met zich meebrengt en wat voor reactie wordt uitgelokt. Het is heel gemakkelijk de boodschap van een lied te evalueren door naar de woorden te luisteren. Indien zedelijk wangedrag, het gebruik van verdovende middelen, duivelverering, verwerping van het wettig gezag of enigerlei handeling of houding in strijd met het Evangelie wordt aangeprezen moet het lied niet worden gebruikt. „Jesus Christ, Superstar” werd onaanvaardbaar bevonden, omdat de leerstellingen ervan onjuist zijn.

Bij het tweede gedeelte van het proces van het kiezen van liederen moeten we de bedoeling van degene, die het ten gehore brengt evalueren. Tammer genoeg is het mogelijk zelfs een onschuldig lied door de wijze van brengen verkeerd te doen lijken. Indien een uitvoering ten doel heeft negatieve emoties op te roepen of een onrechtmatig verlangen over te brengen, zelfs al zou de boodschap niet met zoveel woorden tot uitdrukking zijn gebracht, dan moet zonder meer dit werk niet ten gehore worden gebracht. Een aantal populaire artiesten moet worden verworpen wegens hun reputatie met hun uitvoeringen onzuivere bedoelingen te hebben.

De kleding, het uiterlijk en de lichaamsbewegingen van degenen die de uitvoering geven kunnen onzuivere bedoelingen overbrengen. Zo kan de manier van zingen op meer duiden dan de woorden van een lied inhouden, evenals een ongecontroleerde en dierlijke stijl.

De andere factoren hebben te maken met een combinatie van luidheid, ritme („beat”), tempo, de emotionele driften van de uitvoerenden en andere elementen. Deze combinatie noemt men de nadruk, de intentie. De intentie van een stuk is datgene wat — waarschijnlijk meer dan enige andere factor de reacties van de luisteraars teweegbrengt. Is een uitvoering erg intens, erg emotioneel, dan kan de luisteraar er emotioneel door worden overheerst en zijn gedachten door de muziek worden meegesleept. Deze uitwerking kan positief zijn, zoals wanneer men het „Hallelujakoor” beluistert. Ze kan echter ook schadelijk zijn, namelijk wanneer verkeerde gedachten en emoties worden opgewekt.

Tijdens het dansen kan de intensiteit een bijzonder probleem vormen. Wanneer de dansmuziek wild en onbeheerst is, kunnen de dansenden emotioneel teveel geprikkeld raken. Op dergelijke momenten zijn zij geneigd de lichamelijke reacties en gebaren door de muziek in

plaats van door hun persoonlijke wil te laten beheersen. Tot het uiterste opgevoerd leidt dit tot wilde en gewaagde bewegingen. Onder dergelijke omstandigheden wordt het onmogelijk er weerstand tegen te bieden dat de gedachten een kant uitgaan die niet juist is.

Wanneer dit gebeurt kan de intensiteit van de muziek worden vermindert door het volume, het ritme, het tempo of het emotionele vuur van de uitvoerenden te verminderen. Vaak lost vermindering van het volume het grootste gedeelte van het probleem op.

Een aanbevolen richtlijn voor dansmuziek is dat deze niet zo luid moet zijn dat conversatie onmogelijk is. Soms vormt echter de luidheid op zich geen probleem. Andere manieren om de intensiteit bij het dansen te verminderen zijn het ritme of het tempo te wijzigen of op een minder emotionele voordracht te staan. Een combinatie van deze elementen kan nodig zijn. Het gebruik van grammofoonplaten moet worden afgeraden, indien, ze op alle geluidsniveaus zo intens blijken, dat ze alleen negatieve emotionele reacties oproepen.

Vele jongemannen zijn eraan gewend geraakt te verlangden naar de alles overheersende emoties welke door de popmuziek worden opgewekt. Dat schijnt het doel te zijn van vele openbare dansgelegenheden en popconcerten voor jongemannen. Dan rust op ons de moeilijke taak een manier te vinden de jongelui te leren zich te beheersen.

Wanneer wij met onze jonge mensen praten, moeten wij begrip tonen en de kwestie vanuit hun standpunt bekijken, maar het is ook belangrijk recht door zee te zijn en niet te schipperen met de beginselen der gerechtigheid. Zoals broeder Boyd K. Packer heeft gezegd: „Zij die als leider geroepen zijn hebben niet het recht de Kerk als op wietjes te laten ogden in de hoop haar in het spoor te duwen dat de mensen of de jongeren reeds bewandelen.”

Dat zal geen gemakkelijke taak zijn. Dat vereist gezamenlijke inspanning en geduld. Elke nieuwe generatie jongeren heeft soortgelijke leiding nodig.

Iemand heeft eens gezegd: „De test van Iemands karakter is: wat hij zou doen, indien hij wist dat niemand het zou ontdekken.” Zo is het met de jeugd en populaire muziek. We kunnen onze dansavonden die van de Kerk uitgaan onder toezicht houden en verbeteren en we kunnen verwerpelijke muziek uit ons huis wezen, maar we zullen alleen dan succes hebben, wanneer onze jonge mensen zelf de beste keus doen, omdat zij het willen.

Onze taak is duidelijk. De Here zal ons ermee helpen. Onze jeugd zal raad aanvaarden die zij kan begrijpen. We kunnen hun iets leren als wij willen, en wij moeten dit doen.

(Broeder Bastian is voorzitter van het Jeugdcomité van de afdeling kerkmuziek.)

47

6

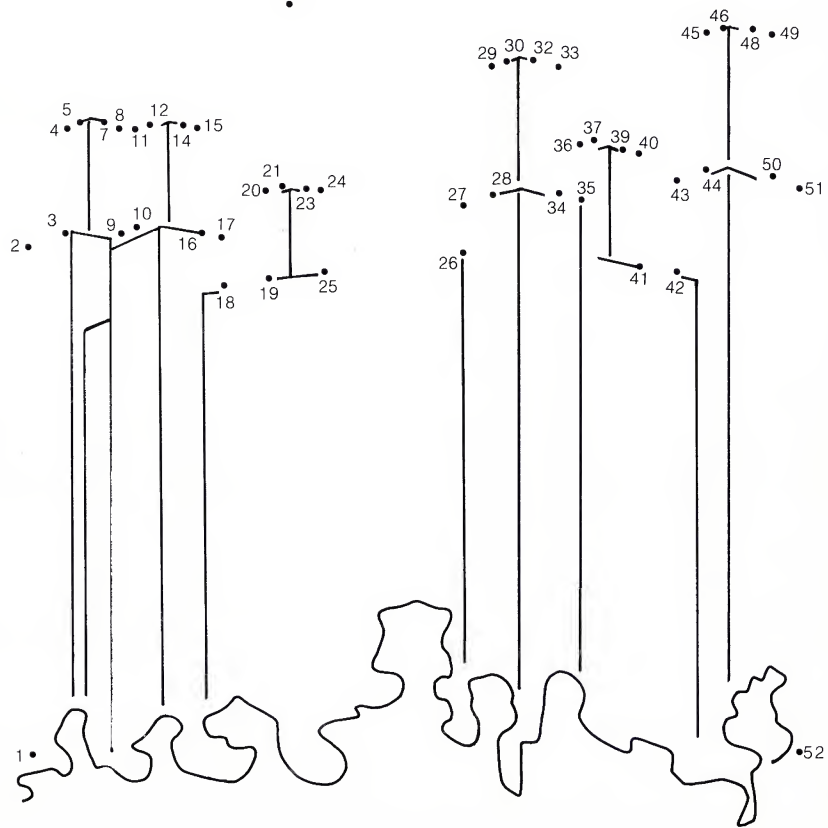

31

13

38

22

DOOR BROEDER HENRY D. TAYLOR
Assistent van de Raad der Twaalven

„...en een kind zal ze drijven”

Vele jaren geleden leerde ik een gezin kennen waarin men heel wat levensveranderingen aanbracht en dat kwam allemaal door het geloof van de elfjarige dochter.

De vader van dit gezin was lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Door een aantal gewoonten van hem was hij inactief en de moeder was van geen enkele kerk lid. Geen van beide ouders maakte zich er druk om naar welke kerk hun dochtertje ging, zo ze al ging.

Toen zij bijna elf jaar was, was ze naar een groot aantal verschillende kerken in hun woonplaats geweest. Toen op een dag ging ze naar een zondagsschool van onze Kerk en haar leven veranderde.

Nadien was het meisje elke week in haar zondagsschoolklas, waar ze zo veel ze maar kon over het Evangelie leerde. Daar begon ze in te zien hoe belangrijk het was een zegen voor het eten te vragen en ook waarom de leden van de Kerk één zondag per maand vasten.

Spoedig bad het gezin voor elke maaltijd en de ouders wisten dat hun dochter van mening was dat het belangrijk was niet op vastenzondag te ontbijten.

Op een morgen echter vergat het meisje dat het vastenzondag was en at ze van het heerlijke ontbijt dat haar moeder voor de rest van het gezin had klaargemaakt. Maar toen zij die dag uit de vergadering thuiskwam, hilde zij: „O, mama, waarom heeft u mij niet verteld dat het vandaag vastenzondag was?”

De moeder begreep niet veel van het vasten, maar ze was zo geroerd door de diepe bezorgd-

heid van haar dochter en haar tranen, dat ze meer over de zin van het vasten wilde weten. En het meisje was in staat de belangrijkheid van het vasten aan haar uit te leggen. Ze vertelde haar moeder ook vele dingen over andere beginselen van het Evangelie en hoeveel de Kerk in haar leven betekende.

Dat alles wekte verbazing bij haar moeder, die haar dochter om vergeving vroeg, omdat ze niet beseft had hoe belangrijk het was het vasten in acht te nemen. Toen bad ze tot de Here dat ook Hij haar mocht vergeven.

Hoe meer de moeder nadacht over wat haar dochter haar verteld had, des te meer voelde zij zich gedrongen meer over het Evangelie te weten te komen. Ze begon met haar dochter en jongere zoon de zondagsschool en de avondmaalsvergadering te bezoeken.

Al ras werden de zendingen uitgenodigd bij hen thuis te komen om hun het Evangelie te onderwijzen. Weldra waren de moeder en haar dochter klaar om gedoopt te worden en was de vader actief geworden en waardig deze heilige verordening te voltrekken. Later, toen hun zoon acht werd, doopte de vader hem ook.

Ter gelegener tijd werd de vader aangesteld tot raadgever in het gemeentepresidium. Op de dag dat zij vijftien jaar getrouwd waren was het gezin in staat naar de tempel te Los Angelos te gaan, waar de ouders voor dit leven en alle eeuwigheid in de echt werden verbonden en de kinderen aan hen werden verzegeld. Het was een heerlijke dag voor dit gezin.

Hoe waar waren de woorden van de profeet Jesaja: „... en een kind zal ze drijven.”

Mijn verhaal van Jezus

Illustratie van Virginia Sargent

Jezus werd in Bethlehem geboren.

Hij ging naar de tempel toen Hij twaalf jaar was.

Jezus werd in de Jordaan gedoopt. Toen onderwees Hij de mensen.

24

Tijdens het laatste avondmaal gaf
Jezus het Avondmaal rond.

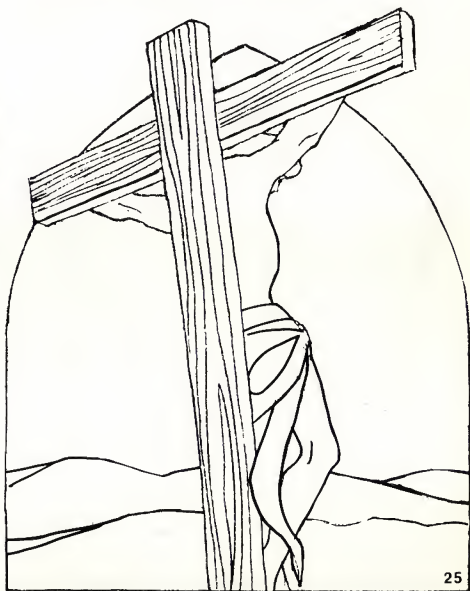
Jezus genas de zieken.

en hij reinigde de tempel.

In de hof van Gethsemane bad Jezus: „Uw wil geschiede”.

Jezus werd gekruisigd!

Jezus werd in een graf begraven.
Maar op de derde dag stond Hij op!

Na Zijn opstanding verscheen Jezus
aan vele mensen.

O ja, en dat zullen wij ook!

Leefde Jezus werkelijk weer, nadat Hij was gestorven?

Dirks nieuwe voetbal

DOOR LEO D. HALL

Dirk stak de met „kinderkopjes” geplaveide straat over. Nog maar tien (Belgische) frank, dacht hij en dan heb ik genoeg. Hij sloeg de hoek van de Kerkstraat om en keek de rij huizen en de zwartijzere hekken die de voortuintjes omsloten, langs. De achteruitwijkende huizenrij zag er net als zoveel andere Belgische huizen uit. Ze hadden drie of vier verdiepingen en waren alle tot één lang gebouw aan elkaar gevoegd.

Dirk maakte het hekje van nummer 27 open en drukte op de bel. Vorig jaar, toen hij hier was, moest hij op zijn tenen gaan staan om erbij te kunnen. Maar nu hij wat gegroeid was, kon hij er makkelijk bij.

Binnen ging de bel zachtjes over. Boven ging een raam open en een oude vrouw riep naar beneden: „O, goeie middag, Dirk. Kom binnen.”

„Dag mevrouw Peeters”, groette hij haar, toen hij naar de derde verdieping omhoog was geklommen. Ze gaf hem een boodschappenlijst en wat geld.

Dirk deed veel boodschappen voor mevrouw Peeters, naar de groentenmarkt, naar de bakker en veel andere winkels. Elke week gaf ze hem vijf frank. Bij het doen van de boodschappen kwam Dirk gewoonlijk langs zijn lievelingswinkel, een sportzaak, waar hij stilhield om aandachtig in de etalage te staren.

De glimmende, witte voetbal was er nog — waar hij het hele jaar voor gespaard had. Het zou gauw winter worden in het stadje in het noorden van België, waar hij woonde, maar dat kon hem er niet van weerhouden zijn lievelingssport te beoefenen. Elke keer als hij voorbij de winkel kwam, was hij een beetje bang om te kijken uit vrees dat de bal aan iemand anders verkocht zou zijn.

„Na mijn boodschap van vandaag zal ik nog maar vijf frank nodig hebben”, dacht hij.

Dirk bezorgde de aardappelen en de bloemkool bij mevrouw Peeters. Terwijl hij naar het munstuk in zijn hand keek, zag hij zichzelf in gedachten zijn voetbal reeds hoog in de lucht schoppen en een doelpunt maken. Als ik tot volgende week wacht om mijn tienden te betalen, dacht hij, zal ik genoeg geld hebben om vandaag de bal al te kopen.

Hij rende naar huis om zijn geld te tellen. Dat klopte. tweehonderd frank. „Tot volgende week wachten met tienden betalen zal toch niet zoveel verschil uitmaken”, zei Dirk tegen zichzelf. Hij rende de trap af en de voordeur uit. De voetbal zou hij nu gauw hebben!

Maar terwijl Dirk voorthuppelde, herinnerde hij zich de woorden die mama vorige week tot zijn vader zei: „Papa, we moeten eerst onze tienden betalen . . . Je weet dat we altijd genoeg gehad hebben om de maand rond te komen, wanneer we onze tienden betaalden.” Dirk herinnerde zich dat zijn vader dat met haar eens was.

Hij vroeg zich af: „Hoe kan je meer hebben door meer te betalen? Ik begrijp het niet.” Toen herinnerde hij zich een les op de gezinsavond, iets over de vensteren des hemels die zouden worden geopend en over het ontvangen van vele zegeningen door des Heren tiendenwet te gehoorzamen.

Dirk hield stil. De sportzaak was net om de hoek. In gedachten hield hij de voetbal al vast.

Maar iets binnen in hem dat sterker was, deed hem snel omkeren en naar huis rennen. Hij telde de tienden uit die hij verschuldigd was en deed

ze in een zakje om dat zondag aan de gemeente-president te geven.

Vele dagen later bracht Dirks boodschap voor mevrouw Peeters hem in een andere richting dan zijn gebruikelijke route en daardoor kwam hij niet langs de sportzaak. De volgende dag, toen Hij naar mevrouw Peeters ging, zei ze: Ik heb nog aardappelen nodig, Dirk. Wil jij die voor mij halen?"

Dirk knikte en ging vlug naar de groentenmarkt. Mijnheer van der Castele deed het kilo aardappelen in een stuk krant. „Heb je al genoeg geld bij elkaar voor je voetbal?" vroeg hij.

„Morgen”, antwoordde Dirk met een brede grijns, „zal ik de laatste vijf frank krijgen die ik nodig heb.”

Onderweg terug met de aardappelen stond hij stil om weer in de etalage van de sportzaak te kijken. De voetbal was weg!

De tranen sprongen hem in de ogen, toen hij zich van de winkel afwendde. Betaal je tienden . . . zegeningen wachten u. Welke zegeningen? Dirk dacht na, terwijl hij met zijn mouw over zijn ogen wreef om de tranen van teleurstelling weg te vegen.

„O, Dirk, ik vergat je te vragen nog drie grapefruits voor me mee te brengen”, zei mevrouw Peeters. „Kun je nog eens naar de markt teruggaan voor me, dan zal ik je nu al betalen in plaats van later?"

Dirk nam die vijf frank aan en begon de trap af te klimmen. Wat heeft dat geld nog voor zin? De voetbal is weg, dacht hij, terwijl hij langzaam terugliep naar de markt.

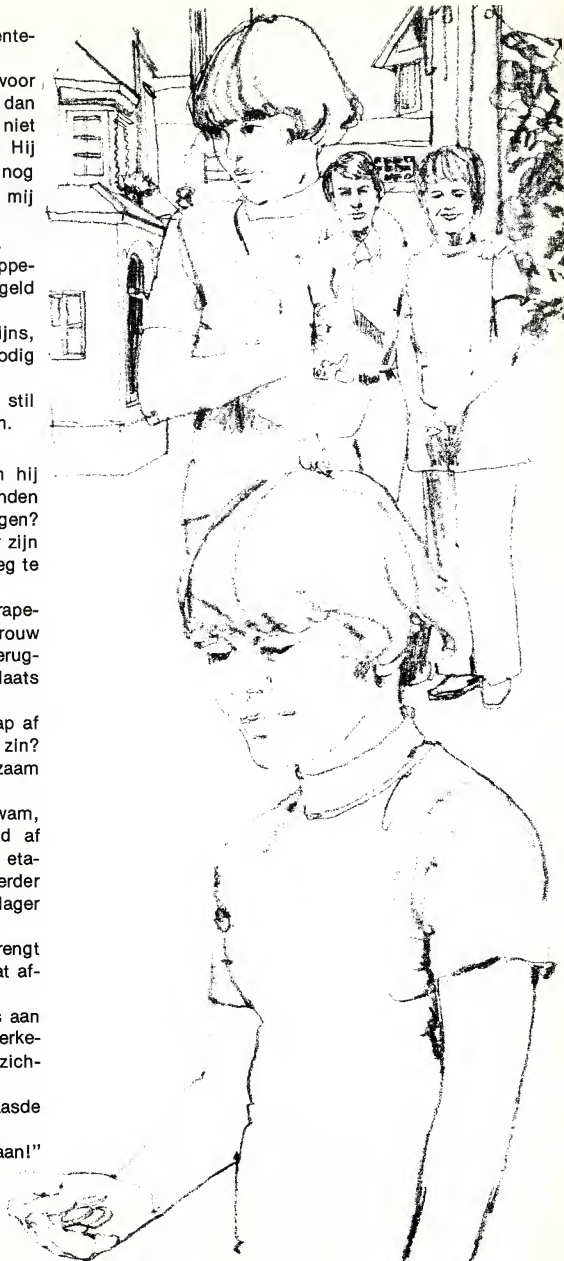
Toen Dirk in de buurt van de sportzaak kwam, versnelde hij zijn pas. Toen hij zijn hoofd af wilde wenden, trof iets zijn oog. Daar in de etalage lag een voetbal, een betere dan hij ooit eerder gezien had. En de prijs die erop stond was lager dan de bal waar hij voor gespaard had.

„Het is waar! Het is waar! Tienden betalen brengt zegeningen”, zei Dirk, terwijl hij de Kerkstraat afliep.

Hij was buiten adem, toen hij de grapefruits aan mevrouw Peeters overhandigde. „Ze gaan werkelijk open”, riep hij uit, nog steeds half uid in zichzelf pratend.

„Wat?” vroeg de oude vrouw met een verbaasde blik op haar gelaat.

„De vensteren des hemels! Ze zijn opengegaan!” En hij rende de trap af.

Priesterschapsbijeenkomst op zaterdag
5 oktober 1974

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

De Davids en de Goliaths

Broeders, het is fijn vanavond hier bij u te zijn met een totaal aantal van ongeveer 195.000 mensen. Wij prijzen u en geven gaarne uiting aan onze genegenheid voor u.

Vele jaren geleden was ik lid van het ringpresidium van de ring St. Joseph in Arizona. Op een Sabbatdag was ik in de Eden wijk voor een opdracht. Het was een klein gebouw en de meeste mensen zaten dicht bij ons. Wij zaten op een podium ongeveer 45 cm boven de begane grond.

Gedurende de vergadering werd mijn aandacht getrokken door zeven kleine jongens die op de eerste rij in de kapel zaten. Ik vond het geweldig dat er op deze wijkconferentie zeven kleine jongens waren. Ik grifte het in mijn geheugen en vestigde mijn aandacht toen op andere dingen. Weldra werd mijn aandacht weer gericht op de zeven kleine jongens.

Ik vond het vreemd dat de zeven kleine kereltjes hun rechterbeen over hun linkerbeen kruisten, en een ogenblik later allemaal tegelijk hun linkerbeen over hun rechterbeen. Ik vond het ongewoon, maar lette er verder niet op.

Even later streken ze allemaal met hun rechterhand over hun haar, daarna leunden alle zeven jongens voorover en steunden hun gezicht

in hun handen, en toen kruisten ze hun benen weer allemaal tegelijk.

Het was zo vreemd; ik verwonderde mij erover terwijl ik probeerde te bedenken wat ik op de vergadering zou zeggen. Plotseling ging mij een licht op. De jongens deden mij na!

Die dag leerde ik de les van mijn leven — dat wij die gezag dragen inderdaad voorzichtig moeten zijn, omdat anderen ons gadeslaan en in ons hun voorbeeld zien.

Het volgen van een voorbeeld is een opvallend kenmerk in een jongensleven. Over het algemeen zijn er veel mensen die willen volgen, maar weinig die willen leiden. Daarom is het belangrijk dat alle jongemannen leiderschap ontwikkelen en een goed voorbeeld geven.

Dit geldt ook voor jullie. Als jullie broertjes hebben, denk er dan aan dat ze je gadeslaan en naar je luisteren; ze zijn geneigd te doen en te zeggen wat jij doet en zegt.

Ik hoop dat je hieraan zult denken als je een tiener wordt. Denk eraan dat over het algemeen, als jullie de vergaderingen bezoeken en je plichten doet, het zeer waarschijnlijk is dat je broertjes hetzelfde zullen doen. Maar het tegenovergestelde is ook waar.

Dit is ook waar wat betreft het zen-

dingswerk. Als je broertjes zien dat je trouw naar de kweekschool en de academie gaat, en dat je je jezelf voorbereidt op een zending, zullen zij er later ook zo over denken.

Terence (Romeinse toneelspeler, 190-159 v.Chr.) heeft gezegd: „Ik vraag hem naar andere mannen te kijken alsof hij in een spiegel kijkt, en in anderen het voorbeeld voor zich zelf te zien.”

In de fabels van Aesop zegt deze: „Stel zelf het voorbeeld en ik zal je volgen.”

Voorbeeld is het beste voorschrift. (Samuel) Johnson (Engels schrijver, 1709-1784) zei dat „Voorbeeld doeltreffender is dan voorschrift”.

Ik herinner jullie eraan jongemannen, ongeacht hoe oud je bent, dat je bezig bent je leven op te bouwen. Het zal armzalig en prulwerk zijn, of het zal waardevol en mooi zijn; het zal constructief of destructief zijn; het kan vol vreugde en blijdschap zijn, of het kan vol narigheid zijn. Het hangt geheel van jezelf en je gedrag af, want het peil of de hoogte die je bereikt hangt af van je gedrag, of van je reacties.

Als je een berg beklimt in Zwitserland of in Banff (in Canada), of de Timpanogos (berg in Utah), bedenken dan dat je met mensen reist die bezig

zijn zich te ontplooiën. Zij hebben dezelfde moeilijkheden overwonnen als jij.

Bedenk dat zij die hoge posities hebben bereikt, het niet altijd gemakkelijker hebben. Wij weten dat, toen Abraham Lincoln (16e president van de Verenigde Staten, 1809-1865) een jongeman was, hij een campagne voor de wetgevende macht in Illinois voerde en verslagen werd.

Daarna ging hij in zaken, ging failliet, en betaalde 17 jaar lang voor de schulden van een waardeelozige partner. Hij werd verliefd op een mooie jongedame en heeft zich met haar verloofd, maar ze stierf. Hij ging in de politiek, stond kandidaat voor het Congres en werd verslagen. Hij probeerde een aanstelling te krijgen op het ministerie van binnenlandse zaken van de Verenigde Staten maar faalde. Hij stond kandidaat voor de Senaat van de V.S. en werd verslagen. In 1856 stond hij kandidaat voor het vice-presidentschap en werd verslagen door Douglas. Maar ondanks al deze mislukkingen, genoot hij uiteindelijk het hoogste succes en onsterfelijke roem. Dit is Abraham Lincoln, die president was van de Verenigde Staten. Dit is de Abraham Lincoln, over wie talrijke boeken zijn geschreven. Dit is de Abraham Lincoln, die ondanks de berg van moeilijkheden succes wist te behalen.

We herhalen nogmaals dat je van je leven kunt maken wat je wilt.

Een anonieme schrijver heeft dit gezegd: „Wees blij dat er horden genomen moeten worden in het leven, en wees ook blij dat ze hoger zijn dan de meeste mensen willen nemen. Wees blij dat ze talrijk zijn. Het zijn deze horden die je de kans geven de menigte voor te blijven. Zij (de horden) zijn je vrienden, want als die hoge horden er niet waren, zouden velen je voortbij kunnen rennen.”

Mag ik jullie een geschiedenis vertellen uit lang vervlogen tijden, over wat een jongen van zijn jeugd had gemaakt.

Ongeveer 3000 jaar geleden was Saul koning van Israël. Hij bleek onwaar-

dig te zijn voor deze hoge functie. De Here zond de profeet Samuël uit om een opvolger voor hem te zoeken. De profeet ging naar het huis van Isaï, vader van acht zonen. Hij riep de zonen van Isaï bij zich voor een vraaggesprek. Toen de trotse vader Eliab bracht, de oudste zoon, zei hij in zichzelf: „Zekerlijk, is deze voor den Heere”.

„Doch de Heere zeide tot Samuël: Zie zijn gestalte niet aan, noch de hoogte zijner statuur, want Ik heb hem verworpen; want het is niet gelijk de mens ziet; want de mens ziet aan, wat voor ogen is, maar de Heere ziet het hart aan.” (I Sam. 16:7.)

Toen riep de trotse vader de tweede, en hij werd niet aanvaard. Zeven knappe zonen verschenen de een na de ander voor de profeet Samuël, die tegen de vader, Isaï, zei: „Zijn dit al de jongelingen?” Isaï beaamde het, en zei: „De kleinste is nog overig, en zie, hij welddt de schapen.” En Samuël zei: „Zend heen en laat hem halen . . .” (Zie I Sam. 16:11.)

Nu kwam de jongste zoon binnen; hij was gezond en knap en een prettige persoonlijkheid. Misschien was hij ook bruin gebrand door de zon, want hij was herder en bracht veel tijd in het open veld door bij de schapen. De Here inspireerde Samuël en hij zei: „Deze is het.” (I Sam. 16:12.) De vader en de zonen gingen om hem heen staan, Samuël pakte de hoorn met olie en zalfde David om de koning van Israël te worden.

In die tijd waren de Filistijnen, die bittere vijanden waren van Israël, opgetrokken om Israël te verslaan. Ze waren gelegerd op de rug van een berg en Israël was gelegerd op de andere berg; daartussen lag een klein dal.

De legers stonden tegenover elkaar, gereed voor de strijd. Een grote reus liep naar het stuk niemandsland en daagde de Israëlieten uit, zeggende: „Waarom zoudt gijlieden uittrekken, om de slagorde te stellen? Ben ik niet een Filistijn, en gijlieden knechten van Saul? Kies een man onder u, die tot mij afkome.

Indien hij tegen mij strijden en mij

verslaan kan, zo zullen wij ulieden tot knechten zijn; maar indien ik hem overwin en hem sla, zo zult gij ons tot knechten zijn, en ons dienen. (Zie I Sam. 17:8-9.) Hij voegde er aan toe: „Ik heb heden de slagorden van Israël gehoord, zeggende: Geef mij een man, dat wij te zamen strijden!” (I Sam. 17:10.)

Deze man was een reus, hij was geducht. Hij was ongeveer 3 M. lang en stak boven allen uit. Hij had een koperen helm op zijn hoofd en een zware maliënkolder aan. Zijn maliënkolder was heel erg zwaar en bovendien had hij nog koperen platen om zijn benen en tussen zijn schouders. Zijn speer was zo lang als een weversboom en zijn zwaard zo scherp als een scheermes. Hij had een man om zijn schild te dragen. (Zie I Sam. 17:5-7.)

Hij was inderdaad een formidabele vijand. Geen wonder dat de krijssliden aan Israëls zijde hem vreesden. Geen van hen scheen de moed te hebben of zo roekeloos te zijn zijn uitdaging te accepteren. Het is dus begrijpelijk dat de Israëlitische soldaten zich terugtrokken en beefden. In die kritieke tijd maakte de vader, Isaï, zich bezorgd over het lot van zijn drie oudste zonen, die in het leger van Saul waren. Toen deze zonen Israël verdedigden het was blijkbaar de taak van David, de jongste, de schapen te hoeden.

De zorgzame vader riep David bij de kudde vandaan en gaf hem wat geroosterd koren en een paar broden, en zond hem naar het legerkamp om dit aan zijn broers te geven, en tien melkkanen aan de kapitein.

David stond vroeg op en ging op weg naar Elah. Hij zorgde ervoor dat er iemand op de schapen van zijn vader paste, zodat ze niet zouden afdwalen, of verjaagd of opgegeten worden door de wilde dieren.

Toen David bij het slagveld was aangekomen, trok het leger in slagorde uit en men schreeuwde voor de strijd.

David liet zijn vaten achter in de handen van de bewaarder der vaten en

liep naar het leger en begroette zijn broers.

Weer schreeuwde de Filistijn zijn uitdaging, zoals hij deze 40 dagen van oorlogvoeren aldoor had gedaan. Toen David bij de slagorde kwam, zeiden de mannen tegen hem: „Hebt gij leden dien man wel gezien, deze reus hoont Israël. Begrijp je dat de koning de man zal verrijken die hem verslaat? Voor de man die de grote Goliath kan doden zal zijn familie worden vrijgemaakt.” (Zie I Sam. 17:25.)

David werd niet zo erg vriendelijk begroet door zijn oudste broer. Deze was boos op hem en zei: „Waarom zijt gij nu afgekomen, en onder wien hebt gij de weinige schapen in de woestijn gelaten? Ik ken uw vermetelheid, en de boosheid uws harten wel; want gij zijt afgekomen, opdat gij den strijd zaagt.” (Zie I Sam. 17:28.)

David scheen verstoord over de beschuldiging van zijn broer en zei: „Wat heb ik nu gedaan? Is er geen oorzaak?” (Zie I Sam. 17:29.) Hij wist dat hij erheen was geleid door inspiratie, met het goede doel Israël te redden.

De inspiratie of openbaring van David werd aan koning Saul verkondigd, die de jongeman bij zich roept en David zegt: „Aan geen mens ontvalle het hart, om zijnentwil. Uw knecht zal heengaan en hij zal met dezen Filistijn strijden.” (Zie I Sam 17:32.) Maar Saul schrok en zei tegen David:

„Gij zult niet kunnen heengaan tot dezen Filistijn, om met hem te strijden; want gij zijt een jongeling, en hij is een krijgsman . . .

Toen zeide David tot Saul: Uw knecht weidde de schapen zijns vaders, en er kwam een leeuw en een beer, en nam een schaap van de kudde weg.

En ik ging uit hem na, en ik sloeg hem, en redde het uit zijn mond; toen hij tegen mij opstond, zo vatte ik hem bij zijn baard, en sloeg hem, en doodde hem.

Uw knecht heeft zo den leeuw als den beer geslagen; alzo zal deze on-

besneden Filistijn zijn, gelijk een van die, omdat hij de slagorden van den levenden God gehoord heeft.” (I Sam. 17:33-36.)

Hij herhaalde toen: „De Heere, Die mij van de hand des leeuws gered heeft, en uit de hand des beers, Die zal mij redden uit de hand van dezen Filistijn. Toen zeide Saul tot David: Ga heen, en de Heere zij met u! (Zie I Sam. 17:37.)

Saul trok David de koninklijke wapenrusting aan, maar deze was zo zwaar dat hij haar niet kon dragen en uittrok.

„Ik kan in deze niet gaan, want ik heb het nooit verzocht; . . . ” zei David. (Zie I Sam. 17:39.)

Toen hij de beek overstak, bukte de jonge David zich, raapte vijf kleine stenen op en deed ze in zijn herders-tas. Met zijn slinger in zijn hand liep hij naar de grote Filistijn.

De grote reus schrok blijkbaar en was kwaad om zulk een belediging. Hij zag deze frisse, blonde jongeman naar zich toekomen. Boos en geërgerd zei de Filistijn:

„Ben ik een hond, dat gij tot mij komt met stokken? En die Filistijn vloekte David bij zijn goden . . . en . . . zei tot (hem): Kom tot mij, zo zal ik uw vlees aan de vogelen des hemels geven, en aan de dieren des velds.” (I Sam. 17:43-44.)

David ging rechtop staan en zei tegen de Filistijn:

„Gij komt tot mij met een zwaard, en met een spies, en met een schild; maar ik kom tot u in den Naam van den Heere der heirscharen, den God der slagorden van Israël, Dien gij gehoord hebt.

Te dezen dage zal de Heere u besluiten in mijn hand, en ik zal u slaan, en ik zal uw hoofd van u wegnemen, en ik zal de dode lichamen van der Filistijnen leger dezen dag aan de vogelen des hemels, en aan de beesten des velds geven; en de ganse aarde zal weten, dat Israël een God heeft.

En deze ganse vergadering zal weten, dat de Heere niet door het zwaard, noch door de spies verlost; want de krijg is des Heeren, Die zal

ulieden in onze hand geven.” (I Sam. 17:45-47.)

De Filistijn en de herdersjongen naderden elkaar, beiden met zelfvertrouwen:

„En David stak zijn hand in de tas, en hij nam een steen daaruit, en hij slingerde, en trof den Filistijn in zijn voorhoofd; zodat de steen zonk in zijn voorhoofd, en hij viel op zijn aangezicht ter aarde.” (Zie I Sam. 17:49.)

Ik vraag me af hoevelen van jullie ooit een slinger hebben gehad en gebruikt. Toen ik nog een jongen was, maakten we zelf slingers; we zochten de stenen en onze doelen, en we werden tamelijk handig in het slingeren van stenen. We hadden een stukje leer, ongeveer zo groot als jullie voor een katapult gebruiken, circa 5 cm lang en elipsvormig. Aan elk eind zat een gaatje en door dat gaatje werd een lange riem bevestigd aan elke kant. Een van deze riemen had aan het eind een lus, waar we onze vinger door staken heen. Dan deden we een steen in de slinger en zwaaiden ermee rond boven ons hoofd, totdat we grote vaart hadden gekregen; dan lieten we één eind van de riem los en de steen vloog naar zijn bestemming.

We waren gewoon ons speelgoed zelf te maken, onze slingers, onze fluitjes, onze katapulten, onze ballen, en we leerden ze goed te gebruiken.

„Alzo overweldigde David den Filistijn met een slinger en met een steen; en hij versloeg den Filistijn, en doodde hem; . . . David had geen zwaard in de hand” (alleen een slinger)! (I Sam. 17:50.)

Hij gebruikte alleen een kleine kiezelsteen en een slinger, en inspiratie en openbaring. Hij had moed, hij had kracht, hij had vertrouwen in zichzelf, maar bovenal in Zijn hemelse Vader, tot Wie hij zijn gebeden opzond.

De uitdaging, eigenwaan en het gepoeh dat 40 dagen had geduurd, eindigde voor de Filistijn met de dood. Om zijn vijanden schrik aan te jagen, ging David naar het lichaam van zijn

tegenstander dat voorover op de grondslag en hieuw hem het hoofd af. Deze daad had blijkbaar het gewenste resultaat. De vijand vluchtte en zo versloeg één geïnspireerde jongen een heel leger. Het leger van Israël achtervolgde de vluchtende Filistijnen en won de slag.

De koning informeerde wie de knaap was die dit wonder had verricht, en Jonathan gaf hem zijn zwaard, zijn boog en zijn gordel. De Schriften vertellen: „En David gedroeg zich voorzichtiglijk op al zijn wegen; en de Heere was met hem.” (1 Sam. 18:14.)

Jonge broeders, denk eraan dat iedere David een Goliath moet verslaan, en dat iedere Goliath kan worden verslagen. Misschien is hij geen vechtersbaas die met zijn vuisten, of een zwaard, of een geweer vecht. Misschien is hij zelfs niet van vlees en bloed. Misschien is hij geen 3 M. lang misschien draagt hij geen wapenrusting, maar iedere jongen heeft zijn Goliath. En iedere jongen heeft een slinger en heeft toegang tot de beek waarin gladdes stenen liggen.

Je zult Goliaths ontmoeten die je bedreigen. Of je Goliath nu een vechtersbaas in je straat is, of de verleiding om te stelen of te vernietigen, of de verleiding om te beroven, of het verlangen moedwillig te vernielen, of de verleiding te zondigen, of de neiging werkzaamheden (in de Kerk) te vermijden, wat je Goliath ook is, hij kan worden verslagen. Onthoud echter, dat je, als je de overwinnaar wilt zijn, het pad moet volgen dat David volgde:

„En David gedroeg zich voorzichtiglijk op al zijn wegen; en de Heere was met hem.” (1 Sam. 18:14.)

David was onkreukbaar en zorgde voor de schapen van zijn vader. David liet zijn schapen niet zonder verzorger toen hij een andere opdracht van zijn vader volbracht.

David voelde zijn verantwoordelijkheid. Hij moest voor de schapen zorgen; hij doodde de beer en hij doodde de leeuw om de schapen van zijn vader te redden, hoewel hij in

gevaar was. Hij haalde het lam uit de bek van het beest en bracht het weer bij zijn moeder. David nam vijf stenen om Goliath te doden. Hij had er slechts één nodig. David was een man van eer en hij had vertrouwen in zijn hemelse Vader; hij vreesde geen mens zolang hij in zijn Here geloofde. Hij hoorde de Filistijnse reus met de woorden: „Gij komt tot mij met een zwaard, en met een spies, en met een schild; maar ik kom tot u in de Naam van den Heere der heirscharen, den God der slagorden van Israël, Dien gij gehoord hebt.” (Zie 1 Sam. 17:45.)

Een poosje geleden heb ik een advertentie gescheurd uit een tijdschrift. Dit stond er in:

„Vroeg of laat moeten wij de storm van de tegenstander het hoofd bieden. De ene mens vlucht en valt op de grond gelijk de vlieger waarvan het touw is gebroken. De ander gaat geen centimeter opzij en de wind die hem zou moeten vernietigen, verheft hem. We worden niet gemeten naar de beproevingen die we tegenkomen, maar naar die welke we overwinnen.”

De advertentie over de pijplijn luidde: „Rivieren noch bergen noch zeeën kunnen de mannen van onze pijplijn tegenhouden. Als ze er niet doorheen kunnen, gaan ze erover, eronder of erlangs.”

Een obsessie van deze Kerk en haar leden is het zendingswerk, waarover u broeder Tuttle vanavond heeft horen spreken. De Here zei tegen Zijn apostelen dat zij de wereld in moesten gaan om het evangelie te leren aan alle creatuur (zie Mt. 28:19-20.). Dit kunt u op de prachtige schildering in het kerkkantoor zien. Jongemannen, mogen we jullie er nogmaals aan herinneren dat het jullie taak is aan die oproep gehoor te geven. Als je door je bisschop en ringpresident, een oproep van de Here ontvangt, is het je voorrecht, maar ook je plicht die roeping deskundig te volbrengen. Daar je nu zult besluiten een zending te volbrengen moet je eraan denken dat het geld kost om naar de verschillende delen

van de wereld te gaan en het Evangelie te prediken. Bedenk dan dat het een voorrecht voor je is nu te kunnen beginnen met sparen.

Zet, iedere keer als je geld in je handen krijgt, of dat nu gekregen is of dat je het verdiend hebt, minstens een gedeelte ervan op een spaarbankboekje, om het voor je zending te gebruiken. Elke jongen is graag onafhankelijk en verschaft het geld voor zijn zending het liefst zelf, in plaats van naar zijn ouders te gaan om te vragen of zij dat voor hem willen doen. Iedere jongen, in elk land waar ook ter wereld, die gedoopt is en de Heilige Geest heeft ontvangen, heeft de taak de boodschap van het Evangelie uit te dragen aan de mensen. Jullie hebt deze kans ook, je zult erdoor groeien.

Ik houd van de verzen van Edgar A. Guest (Amerikaans dichter 1881-1959), die hij als titel heeft gegeven „Equipment” (Uitrusting):
Zoek het zelf maar uit, mijn jongen. je hebt alles waar de groten mee begonnen,

Twoe armen, twee handen,
twee benen, twee ogen,
en hersens, die de wijzen bewogen.
Deze uitrusting te gebruiken,
kleine man.

Ga op weg naar de top en zeg:
„Ik kan”.

Kijk naar ze, de groten en de wijzen,
Ook zij aten sausijzen.

Ze gebruikten gewone vorken en messen

En leerden als kind dezelfde lessen.

De wereld acht ze hoog en vindt ze dapper,

Je hebt alles wat zij hadden,
misschien ben je nog knapper.

Je kunt bekwaam worden en triomferen,

Je kunt groot worden, als je wilt leren.

Je bent goed uitgerust voor het gevecht dat je kiest.

Je hebt alles, zorg dat je niets verliest.

De man die opstond en grote daden deed,

Begon net als jij, als je dat maar weet,

Jij bent de sta-in-de-weg die je moet bestrijden.

Jij bent degeen die moet kiezen waar je aan te wijden.

Jij moet bepalen waar je wenst te gaan,

Hoeveel je wilt studeren om te weten de goede paân.

God heeft je uitgerust voor het leven,

Je moet zelf beslissen welke kleur je eraan wilt geven.

Moed belicht de ziel als een zon, De man verschaft de wil die won.

Zoek het zelf maar uit mijn jongen, Je bent geboren met alles waar de groten mee begonnen.

Gebruik deze uitrusting, kleine man, Onderdruk je vrees, en zeg: „Ik kan”.

Collected Verse van Edgar A. Guest
Reilly and Lee, Chicago, 1934,
p. 666.

Mag ik nog een andere grote Goliath, die een uitdaging voor je kan zijn en je in de weg kan staan, onder je aandacht brengen? Deze keer heet hij pornografie of vuilheid. Luister:

Als je een smerig verhaal vertelt, Stop je dan wel eens om te bedenken Welke indruk je maakte op degenen die bij je waren?

Denk je heus dat de jongens het leuk vonden?

Denk je, omdat ze lachten, Dat je reden hebt trots te vergaren?

Weet je, dat je tentoonspreidt Alles wat in jou aanwezig is?

Als het smerige verhaal van je lippen is?

Het openbaart je eigen laagheid. Het verkondigt je eigen stupiditeit. Het ergert alle jongens die weten wat waar plezier is.

Denk je, dat je tentoonspreidt Het gewone, normale verstand Als je laat zien hoe rot je van binnen bent?

Weet je, dat je onteert, zowel je ouders als je vrienden?

Denk erover na, mijn zoon, Dan zul je ontdekken dat je zelf bepaalt

Wat voor vent je bent.

Selecteer je taal een beetje.

Wees een beetje meer beschaafd.

Je zult het respect van je medemens verdienen.

Je zult groot voordeel hebben boven hen

Die geneigd zijn hun leven in zonden te besteden.

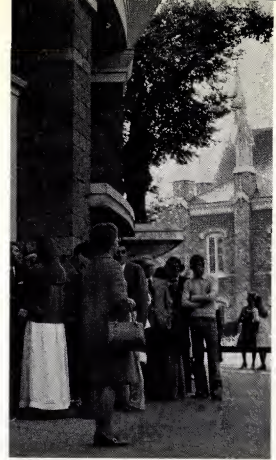
Houd onbesmet lijf en ziel, uiteindelijk zul jij het winnen.

Deze verzen heb ik gelezen toen ik nog een jongen was en ze hebben diepe indruk op mij gemaakt. Ik hoop dat jullie ze nooit zult vergeten.

Toen ik als jongen in Arizona woonde, hadden bijna alle boeren een veldje met meloenen, en sommige boeren kweekten ze voor de markt. Soms vormden de jongens 's avonds, als het donker was, een bende; ze gingen naar een van deze meloenenveldjes en met hun zakmes ze hakten ze alle meloenen die ze te pakken konden krijgen, in stukken. Ze deden het niet om de meloenen op te eten, maar alleen uit vernielzucht. Dit heb ik nooit kunnen begrijpen, ook kon ik niet begrijpen dat ze zomaar dingen in brand konden steken, of ruiten stuk gooien, of karpotten stuk trekken, of andere gemeene streken uit vernielzucht konden uithalen.

David zou zo iets nooit hebben gedaan. Hij doodde een leeuw met zijn blote handen, maar dit was om de schapen te beschermen. Hij doodde Goliath, maar dat was om Israël te redden. Hij doodde een beer met zijn blote handen, en ook dit was om de schapen van zijn vader te redden. Ik hoop dat, als er in jullie aanwezigheid vernielzuchtige knapen zijn, je zult helpen die in te tomen en ze ervan af te brengen, in het bijzonder die dingen die van geen nut zijn voor hen en hun karakter ontleren.

Willen jullie de woorden van Mormon onthouden:

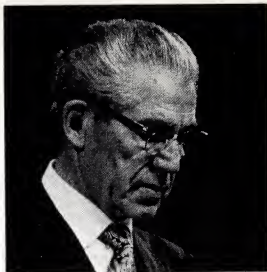
„Zijt verstandig in de dagen van uw proeftijd; ondoet u van alle onreinheid, bidt niet om iets om dat in uw lusten door te brengen, doch bidt met een onbewogen standvastigheid, dat gij niet aan verleiding zult toegeven, maar dat gij de ware en levende God zult dienen.” (Mormon 9:28.)

Beste jongemannen, wees geen doorsnee mens. Je leven moet rein zijn, vrij van verkeerde gedachten of handelingen — niet liegen, niet stelen, niet kwaad worden, niet ongelovig zijn, niet falen om het goede te doen, geen seksuele zonden, hoe dan ook, wanneer dan ook.

Jullie weten wat goed en wat verkeerd is. Jullie hebben de Heilige Geest ontvangen na je doop. Je hebt niemand nodig om je te vertellen wat goed of wat verkeerd is. Je weet het door de Geest. Je schildert je eigen portret, je beitel je eigen standbeeld. Het ligt aan jezelf het aanvaardbaar te maken.

Moge God jullie, onze geliefde jongemannen, zegenen. Ik weet dat je hemelse Vader je ware vriend is. Alles wat Hij je vraagt te doen, is goed, zal je zegeningen brengen en een man van je maken. „En David gedroeg zich voorzichtiglijk . . . op al zijn wegen, en de Heere was met hem.” (1 Sam. 18:14.)

Moge God jullie zegenen, bid ik in naam van Jezus Christus. Amen.

Priesterschapsbijeenkomst op zaterdag,
5 oktober 1974.

DOOR PRESIDENT N. ELDON TANNER
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Onze taak jegens een overtreder

Geliefde Broeders, vanavond sta ik hier in alle nederigheid voor u en bid dat de Geest en zegeningen des Heren met ons zullen blijven als ik tot u spreek. Wat een heerlijk voorrecht is het het Priesterschap van God te dragen — vanaf de jongste diaken in de kleinste en meest afgelegen gemeente van de Kerk tot de hogepriester die het hoogste ambt in de kerk bekleedt. In deze functie hebben we bepaalde verbonden met de Here gesloten en hebben we recht op de vele door Hem beloofde zegeningen, mits we deze verbonden houden en rechtvaardig in Zijn ogen zijn.

Niet lang geleden sprak ik met een enthousiaste terruggekeerde zending, die pas vijf jaar lid van de Kerk was. Hij vertelde mij de volgende belangwekkende geschiedenis.

Hij zei dat hij door goede ouders met hoge idealen was grootgebracht, maar dat hij nooit had nagedacht over de dingen die de Kerk leert, noch had men hem erover verteld. Onderwerpen zoals bij voorbeeld dat er nu een profeet van God op aarde is, of over een letterlijke opstanding waarbij het lichaam en de ziel na de dood verenigd zullen worden en zo eeuwig zullen blijven bestaan, ook wist hij niets van de belangrijkste

opvatting dat iedereen een geestelijk kind van God is. Hij had nooit gehoord van de herstelling van het Evangelie; dat er een levende God was met een lichaam en dat Jezus Christus, de Heiland van de wereld, leeft; dat Hij letterlijk de Zoon Gods in het vlees was.

Toen hij in een vakantieoord werkte waar een aantal jonge mensen was tewerkgesteld en waar allen zich goed schenen te vermaken, werd zijn aandacht gevestigd op drie jongemannen die zich van de anderen schenen te onderscheiden door niet deel te nemen aan het roken, het drinken, het gebruik van drugs, enz. Zij stelden zichzelf in elk opzicht hoge normen en schenen zedelijk rein te zijn.

Hij zei: „Ik voelde me tot hen aangetrokken en praatte met hen om te ontdekken waarom zij anders waren. Zij vertelden me dat ze mormonen waren, dat zij zich aan een Woord van Wijsheid hielden, dat zij mij uitlegden, en dat de Here had gezegd: „Gij zult niet echtbreken, en dat seksuele overtredingen door de Kerk als een van de ergste zonden beschouwd worden.”

Verder zei hij: „Ik werd met deze jongemannen bevriend en waardeerde wat zij mij leerden en hoe zij

leefden. Zij vertelden mij openhartig over de Kerk. Zij schenen er trots op te zijn en schenen zich er niet voor te schamen dat zij niet leefden zoals andere jongemannen. Zij wezen er echter op dat sommige jongemannen die ook in het kamp woonden lid waren van de Kerk, maar dat zij de beginselen van het Evangelie niet naleefden.”

Ik bedacht hoe jammer het was dat die andere leden niet leefden zoals zij eigenlijk moesten leven, voor de verleiding gevallen waren, en niet sterk genoeg waren om op te komen voor wat zij wisten dat juist was. Als zij zich bekeerd hadden en zich *niet* hadden geschaamd voor het Evangelie van Christus en zijn leringen, hadden zij ook enkele anderen ten goede kunnen beïnvloeden om hun leven te veranderen en zich voor te bereiden op de zegeningen die de vrouwen zijn beloofd.

Mijn vriend ging verder: „Een van de drie was zending geweest en toen ik meer belangstelling ging tonen onderwees hij mij het Evangelie, zoals hij dat op zending gedaan had. Ik schreef mijn ouders en vertelde hun wat ik gevonden had. Zij waren erg teleurgesteld en bedroefd. Maar toen ik naar huis terugkeerde en hun alles vertelde en zij zagen wat een

goede invloed dit allemaal op mijn leven uitloefende, gaven ze mij toestemming om te worden gedoopt waar ik erg dankbaar voor was."

Hij was negentien jaar toen hij lid werd van de Kerk. Hij vertelde verder wat een groot voorrecht het was dat hij het Aäronische Priesterschap ontving en het heilig avondmaal kon bedienen ter herinnering aan de kruisiging des Heren. Hij zei dat het hem erg nederig maakte, omdat hij de heiligheid van deze verordening begreep. Hij trachtte altijd waardig en netjes gekleed te zijn en te doen alsof de Here naast hem stond.

Hij voelde zich bijzonder gezegend toen hij als priester het voorrecht had nieuwe leden te dopen. Hij besefte dat hij hierdoor hetzelfde voorrecht genoot als Johannes de Doper, die de Heiland doopte. Terwijl hij verder praatte, wenste ik dat iedere jongeman besefte hoe belangrijk en wat een groot voorrecht het is deze verordeningen te bedienen en te weten dat de Here van ons allen verwacht dat wij waardig leven en het Priesterschap dat wij dragen eer aan doen.

Toen zei deze jongeman hoe blij hij was dat de bisschop een jaar later een gesprek met hem had over op zending gaan en dat hij zijn bisschop en de ringpresident kon vertellen dat hij zich strikt aan het Woord van Wijsheid hield, de Sabbath heilig hield, zijn tienden en offeranden betaalde, zich in elk opzicht geestelijk rein hield en dat hij de vrouwelijkheid eerde en een vriendin nooit anders behandelde dan zoals hij wilde dat een jongeman zijn zuster behandelde. Hij was daar erg blij om en gelukkig dat hij als gezant des Heren op zending kon gaan. Hij wist dat de Here het goedkeurde dat hij als Zijn vertegenwoordiger uittrok. Hij vertelde over het heerlijke gevoel dat hij had toen hij zijn eerste bekeerling doopte en bevestigde.

Dit waren nederige ervaringen voor hem, zei hij, zo ook toen hij geroepen werd het Melchizedekse Priesterschap aan iemand te verlenen en hem tot ouderling te or-

denen. Hij besefte hoe belangrijk het is dat iemand waardig is deze voorrechten te genieten om in de naam des Heren op te treden en dat de man die hij ordende evengoed een ouderling was, alsof de president van de Kerk hem geordend had. Hij voelde zich erg nederig en dankbaar tegenover de Here.

Hij besloot met te vertellen dat hij spoedig zou gaan trouwen. Zijn gezicht straalde toen hij uitdrukking gaf aan zijn dankbaarheid en geluk dat hij en zijn meisje rein waren en waardig om naar de tempel te gaan, waar zij voor tijd en eeuwigheid verzegeld konden worden.

Toen zei ik tegen hem: „Er kan geen groter voorrecht genoten worden of een grotere taak op iemand gelegd worden dan wanneer hij het Priesterschap van God ontvangt, wat de macht Gods is om in Zijn naam te handelen. En nu zal je nog meer zegeningen en voorrechten genieten, als je in de tempel door het heilige Priesterschap van God verzegeld zal worden.”

Te veel jongemannen die opgegroeid zijn in de Kerk schijnen het Priesterschap een gewone zaak te vinden en vinden dat het eerder een recht dan een voorrecht voor hen is het Priesterschap te dragen. Menig- een schijnt te denken dat het flink is het Woord van Wijsheid te breken en losbandig te zijn. Ik wil er de nadruk op leggen dat de Here daar niet blij over is. Het is hoogst belangrijk dat een jongeman waardig is om dat Priesterschap te dragen en dat hij niet wordt bevorderd totdat hij waardig is.

Hij moet ook voorbereid en waardig zijn voordat hij een roeping ontvangt om op zending te gaan. Ik kan me geen directeur van een grote maatschappij voorstellen die iemand uitkiest om de maatschappij te vertegenwoordigen, er een overeenkomst sluiten, tenzij die persoon getoond heeft dat hij kundig en waardig is — iemand waarop de directeurs geheel kunnen vertrouwen.

Het is zelfs nog belangrijker dat iemand die de Here vertegenvoor-

digt, die uit Zijn naam spreekt, net zo waardig is. Ik weet zeker dat de Here zich erg verheugt over al degenen die bereid zijn die dingen te doen die hen waardig maken en die bereid zijn uit te durven komen voor de Kerk en het Evangelie van Jezus Christus door getuigenis te geven van de waarheid, en het kwaad en de ongerechtigheid af te zweren. Hij is eveneens teleurgesteld en bedroefd wanneer degenen die verbonden met Hem gemaakt hebben deze niet nakomen, zoals hij ook bedroefd is als een van Zijn kinderen van het rechte pad afdwaalt.

Ik wil iedere jongeman ervan verzekeren dat wij als we ons aan onze verbonden houden gelukkiger, succesvoller, meer geliefd en gerespecteerd zullen worden, zelfs door degenen die ons belachelijk maken. Zij verwachten van ons dat wij ons aan onze verbonden en beloften houden, opkomen voor ons geloof en anders zijn. Dat is al zo vaak bewezen als een lid van de Kerk schuldig bevonden werd van een misdaad. Er wordt op gewezen dat hij mormoon is of lid van de mormoonse Kerk, terwijl de godsdienstige richting van anderen die er met hem bij betrokken waren helemaal niet genoemd wordt.

Laat ik er nog eens voor onze leiders de nadruk op leggen dat het onze taak en ons voorrecht is nauw met deze priesterschapsdragers en met toekomstige priesterschapsdragers samen te werken. Door ons onder- richt, waardig voorbeeld en getuigenis moeten we ze het Evangelie en hun taken leren begrijpen. Ook moeten wij ze leren inzien hoe belangrijk het is volgens de leringen van het Evangelie te leven.

Laat de jongens weten dat u van hen houdt en alles wil doen dat in uw vermogen ligt om ze te doen slagen en gelukkig te maken. Denk er echter altijd aan dat geen enkele jongeman moet verwachten in het Priesterschap verhoofd te worden of een tempelaanbeveling te krijgen of een roeping te ontvangen om op zending te gaan, tenzij hij waardig leeft en

bereid is waardig voor het Evangelie dat hij aanvaard heeft te blijven leven en het Priesterschap dat hij draagt te eren. Men moet het niet als een vriendelijkheid beschouwen iemand in het Priesterschap te verhogen of hem een tempelaanbeveling te geven, als hij niet waardig is, noch om hem op zending te sturen om zich te bekeren en zich aan te passen. Hij moet zich liever waardig tonen vóór hij geroepen wordt. De Here verlangt waardige vertegenwoordigers.

Laat me nu nog eens voor de jongemannen herhalen dat het hoogst belangrijk is dat zij in alle opzichten eerlijk zijn. Sommigen hebben tegen hun bisschop en tegen hun ringpresident gelogen om op zending of naar de tempel te kunnen gaan. Diegenen zijn zeker niet waardig voor deze voorrechten. De Here laat zich niet bedriegen.

Leiders, tracht te weten te komen van de aanstaande zending wat hij denkt dat de Here van Hem als vertegenwoordiger verlangt. Aarzel nooit een diepgaand gesprek te houden, zodat u te weten komt of hij waardig is of schuldig aan overtredingen en hoe hij over een roeping voor de zending denkt. Denk er dan samen over na hoe de Here er tegenover zou staan en handel er dan naar. Niemand is er bij gebaat een jongeman op zending te sturen die niet bevoegd of waardig is. Hij kan de geest van zijn roeping niet ontvangen. In het zendingsveld is hij een zorg voor de zendingspresident en een afschuwelijke rem op het zendingswerk. Ik weet hoe hartverscheurend het is voor een zendingspresident om een zending te excommunicëren en naar huis te sturen wegens overtredingen.

Als een jongeman zich heeft schuldig gemaakt aan overtredingen, laat hem dan weten dat u van hem houdt en dat u bereid bent op alle mogelijke manieren te helpen hem weer op de goede weg te brengen. Denk eraan dat satan klaar staat en dat zijn vele volgelingen uit alle macht proberen deze jongemannen en vrouwen te verleiden. Wees altijd

bereid deze jonge mensen aan te moedigen, te leiden en te helpen volgens de beginselen van het Evangelie te leven. Neem u voor dat geen enkele jongen en geen enkel meisje verloren zal gaan door uw veronachtzaming. Nu iets over de overtreder. Iedere zendingspresident, ringpresident en bisschop krijgt instructies hoe hij gevallen van overtreding moet onderzoeken en behandelen. Iemand die schuldig is aan een ernstige overtreding kan geen vooruitgang maken, en hij is niet gelukkig zo lang de schuld op hem drukt. Hij is geketend zolang hij geen schuld bekend heeft en zich heeft bekeerd. De overtreder die behandeld wordt zoals hij behandeld behoort te worden, met liefde en met rechtmachtige discipline, zal later zijn waardering uitspreken voor uw bezorgdheid, uw belangstelling en uw leiding. Als hij goed behandeld wordt, krijgt hij de gelegenheid om zich te bekeren en weer actief te worden. *Maar er moet met hem gesproken worden.*

Let op degenen die niet actief in de Kerk zijn. Als u niet actief er iets mis is of dat iemand schuldig is aan overtredingen, is het uw taak hem liefdevol te benaderen en de zaak te onderzoeken. Hij zal het waarderen en door snel te handelen bent u mischien in staat grotere overtredingen te voorkomen. Red de persoon die problemen heeft en breng hem terug in de kudde.

Ik heb gehoord dat sommige bisschoppen en zelfs ringpresidenten gezegd hebben dat zij nog nooit iemand geëxcommuniceerd hebben of tot de orde geroepen en dat zij dat ook niet van plan zijn te doen. Deze houding is volkomen fout. Het is de taak van de rechters van Israël recht te spreken wanneer dat nodig is. Laat me uit de Leer en Verbonden 20 eens een belangrijke aanmaning voorlezen voor degenen die de taak hebben recht te spreken: „Met elk lid der kerk van Christus, dat zondigt, of op een overtreding wordt betrapt, zal worden gehandeld, zoals de Schriften voorschrijven.” (LV 20:80.)

Broeders, bestudeer de Schriften en het handboek en doe wat zij voorschrijven en roep de leden van de Kerk tot de orde als dat nodig mocht blijken. Denk eraan dat men een overtreder geen dienst bewijst als zijn plaatselijke ambtsdrager zijn zonde door de vingers ziet of tracht te verdoezelen.

Laat ik eens een citaat van president John Taylor aanhalen, waarin hij dit onderwerp bespreekt: „Verder heb ik gehoord dat sommige bisschoppen getracht hebben de zonden der mensen te verdoezelen. Tot hen zeg ik uit naam van God dat zij die zonde moeten dragen, . . . en als iemand van u aan de zonden der mensen wil deelnemen, of ze wil verdedigen, zal u ze moeten dragen. Hooft u, bisschoppen en presidenten? God verlangt dat u het zelf doet. U bekleedt uw functie niet om met de rechtvaardigheid te knoeien, noch om de zonde en corruptie der mensen te verdoezelen.” (*Conférence Report*, Apr. 1880, p. 78.)

Dit zijn krachtige woorden, broeders, en zij zijn door een president van de Kerk, een profeet van God, gesproken. George Q. Cannon geeft deze belangrijke verklaring: „De Geest van God zou ongetwijfeld zo gekrenkt zijn, dat Hij niet alleen degenen die schuldig zijn aan die daden zou verlaten, maar Hij zou zich ook terugtrekken van degenen die ze in hun midden toelaten zonder hieraan paal of perk te stellen of er aanmerkingen op te maken.”

Wij moeten in de wereld leven maar wij moeten er geen deel van worden. Wij zijn anders dan de wereld. Wij kunnen haar gebruiken of normen niet aanvaarden. Ons is het evangelie van Jezus Christus, dat duidelijk bepaalt wat onze normen moeten zijn, geopenbaard. Het priesterschap is er weer en werd op ons bevestigd. Wij moeten in alle opzichten voorbeeldig zijn. Er zijn vele teksten in de Leer en Verbonden die ons vertellen hoe we met de overtreders moeten handelen en wat onze taak als priesterschapdrager

is. Deze wil ik in het bijzonder onder uw aandacht brengen:

„Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen.

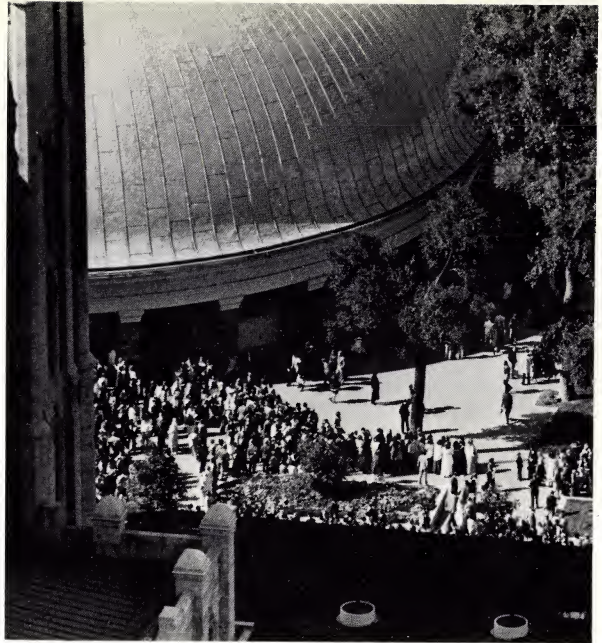
Hij, die traag is, zal niet waardig worden geacht in zijn ambt te blijven, evenmin hij, die niet met zijn plicht bekend wordt, en zich niet betrouwbaar betoont.” (LV 107:99-100.)

In de Schriften is het overduidelijk dat tot de gevallen die door de kerk behandeld moeten worden behoren, maar niet beperkt zijn tot: overspel, homoseksuele daden, abortus, of andere inbreuk op de zedelijke normen; misdadige handelingen die wijzen op morele verdorvenheid, zoals diefstal, oneerlijkheid, moord, afvalligheid; openlijke tegenstand tegen en opzettelijke ongehoorzaamheid aan de regels en bepalingen van de kerk; wreedheid tegenover de huwelijkspartner of de kinderen; het goedkeuren of aangaan van een zogenaamd meervoudig huwelijk, of ander onchristelijk gedrag waardoor de wet en de orde van de kerk overtreden wordt.

Als u, leiders, doet wat de Here zegt, zal Hij u zegenen, u sterken en u leiden, en u zult grote vreugde in Zijn dienst ondervinden. Het is echter hoogst belangrijk dat u wanneer iemand onder censuur gesteld of geëxcommuniceerd wordt, liefde toont en medeleven en al het mogelijke doet zijn of haar leven in het reine te brengen en terugkeer tot de gemeenschap van de kerk mogelijk te maken.

Wij lezen in de Leer en Verbonden: „Zie, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en ik, de Here, gedenk ze niet meer. Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken.” (LV 58:42-43.)

Laat ik er nog eens de nadruk op leggen dat, waar u zich vanavond ook bevindt, het onze taak is zielen te redden. Wij als leiders moeten al het mogelijke doen onze leden op

het rechte pad te houden, ze sterk in het geloof te houden, ze te laten weten dat wij van hen houden, dat iedere ziel in de ogen van God belangrijk is, dat wij geestelijke kinderen van onze hemelse Vader zijn, en dat Hij klaar staat om ons te zegenen. Het is onze taak nauw met de ouders en hun kinderen samen te werken en erop toe te zien dat zij geestelijk reine en waardige leden van het koninkrijk Gods blijven en zich voorbereiden op het koninkrijk des hemels, en nooit onnodig te intiem met iemand van de andere sexe te worden.

Over enkele ogenblikken zullen we onderwezen worden door de president van de kerk, een profeet van God. Ik geef getuigenis dat hij een

profeet van God is, en dat God waarlijk leeft, en dat Zijn Zoon Jezus Christus de Heiland van de wereld is, die Zijn leven gegeven heeft opdat wij mogen opstaan en de onsterfelijkheid en het eeuwige leven mogen hebben. Wij worden heden ten dage door de Here geleid door een profeet van God, president Spencer W. Kimball, met wie wij het grote voorrecht, de eer en de zegening genieten samen te werken. Als wij hem volgen, kunnen wij niet verloren gaan.

Moge wij ons priesterschap in ere houden en de zegeningen des Heren ontvangen en zoals president Romney zei: „Onze onkreukbaarheid bewijzen.” Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Priesterschapsbijeenkomst op zaterdag,
5 oktober 1974.

DOOR PRESIDENT MARION G. ROMNEY
Tweede Raadgever in het Eerste
Presidium

Onkreukbaarheid

De priesterschapsdraggers zijn verplicht een sterk karakter te ontwikkelen

Geliefde broeders van de priesterschap, ik beschouw deze uitnodiging om enige woorden te zeggen als een grote eer en een grote verantwoordelijkheid. Ik vertrouw dat de Here ons zal zegenen als ik tot u spreek. Ik hoop dat ik iets te zeggen heb dat zowel voor de Aäronische priesterschap als de Melchizedekse priesterschap van nut zal zijn.

Ik heb besloten wat te spreken over onkreukbaarheid.

Een de definitie van onkreukbaarheid luidt: „De staat waarin men gezonde morele beginselen naleeft; oprecht en eerlijk is.”

Als we onderscheid maken tussen de synoniemen onkreukbaarheid, eerlijkheid, oprechtheid, rechtschapenheid en waarheidsliefde, dan vinden we in het woordenboek dat een onkreukbaar persoon iemand is die onaantastbaar is.

Ik hoef niet uit te wijden over het feit dat de wereld op het ogenblik grote behoefte heeft aan onkreukbare mensen. Het bewijs hiervan kunnen wij horen en zien in krantenberichten, over de radio, op de televisie en in films.

Geef ons de onkreukbare man, op wie we kunnen rekenen, die pal staat als anderen falen, de trouwe vriend, de eerlijke en onversaagde raadgever, de onverschrokken en rechtvaardige strijder, die zijn huis gebouwd heeft op de Rots der Eeuwen.

Onze hele beschaving is in gevaar. Zij kan slechts gered worden, door onkreukbare mannen.

Om deze geweldige taak te vervullen heeft de Here Zijn priesterschap geroepen. Dat betekent u en ik en alle andere Aäronische en Melchizedekse priesterschapsdraggers.

De Here heeft ons het heiligste vertrouwen gegeven dat aan de mensen geschonken is. Wij moeten hem niet teleurstellen. Wij moeten onkreukbare jongens en mannen zijn. Onze persoonlijke verhoging hangt af van het bewijs dat wij aan de Here leveren dat wij ondanks alle moeilijkheden en onder alle omstandigheden het vertrouwen dat Hij in ons gesteld heeft zullen rechtvaardigen. (Zie *History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 3:380.)

De profeet Joseph Smith leerde dat algehele onkreukbaarheid vooraf moet gaan aan de belofte van het

eeuwige leven. Hij zei: „Laat iemand nadat hij in Christus gelooft, zich heeft bekeert en gedoopt is voor de vergeving van zijn zonden en de Heilige Geest heeft ontvangen . . . zich blijven vernederen voor God, hongeren en dorsten naar rechtvaardigheid en elk woord van God naleven. Dan zal de Here al gauw tegen hem zeggen: „Zoon, jij zult verhoogd worden.”

Die belofte dat hij echter alleen krijgen nadat „de Here hem grondig getest heeft en gezien heeft dat de man vastbesloten is Hem onder alle omstandigheden te dienen.” (*History of the Church* 3:380.)

Onder onze leiders in de Kerk, in alle roeping van de priesterschap, van diakenen tot apostelen vinden wij broeders die in hun werk blij zijn geven van deze onkreukbaarheid.

Door de jaren heen is president Kimball bij voorbeeld een voorbeeld van onkreukbaarheid geweest. Niemand twijfelt eraan dat hij het heilig vertrouwen dat de Here in hem heeft zal beschamen ook al zou dit zijn leden moeten kosten.

Evenzo president Tanner. Zijn werk in vooraanstaande functies zowel in

de regering als in het zakenleven, is zo behoudzaam en moedig geweest, dat zijn medewerkers hem „Mr. Integrity” (de onkreukbare) noemen.

Ik vestig nu uw aandacht op enkele gebeurtenissen waarbij deze kwestie van betrouwbaarheid ter sprake komt. Hier is een geschiedenis waarover jullie, dragers van het Aäronische Priesterschap, misschien zou willen nadenken.

„Vier jongens van de Kerk vertrokken vanuit Utah op een zwerftocht. Tijdens het laatste jaar dat zij op de middelbare school waren, hadden zij al hun geld voor deze tocht gespaard. En nu waren de examens voorbij. Zij laadden hun koffers in de auto en namen afscheid van hun bezorgde ouders en jaloerse vrienden. Zij vierden het feit dat zij de grens van de staat Utah overschreden en een andere staat binnreden. Zij stopten aan de kant van de hoofdweg en stapten uit om de sensatie te voelen van het zijn in een andere omgeving. Je kon zien dat de jonge reizigers erg opgewonden waren en belust op avontuur.

Zij hadden hun ouders beloofd om de andere dag een briefkaart te sturen om ze te laten weten waar zij zich bevonden. Ook hadden zij beloofd een telegram te sturen als zij in moeilijkheden zouden komen. Een van de jongens merkte op dat het heerlijk was zelfstandig te zijn en niet eerst toestemming aan iemand te moeten vragen voor alles dat hij deed. Een ander opperde dat zij moesten doen alsof zij ervaren reizigers waren en niet de indruk moesten geven van jongens van het platteland, die voor het eerst van huis zijn. Daarop stelde dezelfde jongen voor dat zij zolang ze op reis waren maar moesten vergeten dat ze mormonen waren. Toen de andere drie verbaasde jongens vroegen waarom, zij hij dat ze nu de kans hadden zich uit te leven en konden genieten van de dingen waar andere mensen, die niet van de Kerk waren, van genoten. Wat geeft het trouwens, zei hij. Niemand kent ons hier of be-

moeit zich hier met onze trouw aan de Kerk.

In hun opgewondenheid besloten ze het eens te proberen. Zij besloten te zeggen dat zij studenten uit het oosten van het land waren, die enige tijd in Utah op school waren geweest. Zij moesten dit met het oog op hun nummerbord van Utah wel zeggen.

Op de avond van de eerste dag van hun tocht bevonden zij zich in een bekende toeristenplaats en vonden er een kampeerplaats. 's Avonds gingen zij naar een groot hotel waar zij zich dachten te kunnen amuseren. Zodra waren zij aangekomen of de aanvoerder van de jongens stelde voor dat zij nu maar meteen die dingen eens moesten gaan doen die hun strenge ouders en leraren hun zo lang ontzegd hadden. Hun oog viel op een groot reclamelicht met de woorden: „Bar — bier, cocktails”. Menende dat het niet zo erg was een beetje te zondigen, besloten zij de bar in te gaan en elk een glas bier te bestellen. Zij waren enigzins zenuwachtig toen zij de toon verlichte bar binnengingen en de toonbank zagen die volgeladen was met flessen sterke drank. De jongen die de bestelling moest doen verloor zijn stem toen hij wat wilde zeggen en moest eerst flink slikken om zijn bestelling „Vier bier alsjeblieft.” verstaanbaar te maken.

Wat het bier miste aan goede smaak werd meer dan gecompenseerd door de opgewonden sfeer. Zij werden moediger en begonnen te praten over het volgende avontuur dat zij zouden ondernemen. Ze begonnen onzedelijke praatjes te verkopen toen er plotseling een goedgeklede man de bar binnenkwam en regelrecht op hun tafeltje afstapte. De uitdrukking op het gezicht van de vreemdeling en de besliste manier waarop hij naar hen toe kwam, bracht de jongens volkomen van hun stuk. Toen de man het tafeltje bereikte waar de jongens aan zaten, strekte hij zijn hand naar een van de jongens uit en zei: „Nem me niet kwalijk, maar ben jij niet de zoon

van George Redford uit Utah?” De jongen was sprakeloos en bang. Zijn vingers die het glas bier omklemden werden koud en hij antwoordde op bevende toon: „Ja, meneer.” „Ik dacht wel dat ik je herkende toen ik je in de hal van het hotel zag lopen,” ging de vreemdeling verder. „Ik ben Henry Paulsen, vice-president van de maatschappij voor wie je vader werkt. Vorige winter heb ik jou en je moeder ontmoet op een dinetjetje dat door de maatschappij gegeven werd. Ik heb nooit vergeten hoe je je mormoonse priesterschap uitlegde aan een van de directeurs van onze maatschappij, die je vroeg wat het betekende een mormoonse jongen te zijn. Ik moet zeggen dat ik enigzins verbaasd was toen ik je de bar binnen zag gaan, maar ik geloof dat alle jongens uit de band springen als zij van huis zijn, of het nu mormonen zijn of niet.”

Die jongens hadden een les gehad die zij zo nooit vanaf een preekstoel hadden kunnen krijgen. Zij waren diep beschaamd en terneergeslagen. Toen ze de bar uitgingen en hun half-gevulde glazen lieten staan, hadden zij het gevoel dat iedereen naar hen keek. Zij waren blij dat het donker was, toen ze naar hun kampeerplaats gingen. „Wat een nare geschiedenis” zei de jongen die voorgesteld had hun identiteit te verloochenen in een poging de spanning te verlichten. „Ik ben er niet zo zeker van,” zei de jongen tot wie de vreemdeling had gesproken, „Als we nog een beetje verstandig zijn kunnen we uit deze ervaring de beste les van ons leven trekken.” Hier komt nog een ervaring — een ervaring van president Joseph F. Smith. Het verslag is van wijlen president W. Nibley. Jonge ouderlingen doe hier je voordeel mee:

Nog een gebeurtenis die ik hem heb horen vertellen en waaruit zijn moed en integriteit duidelijk blijken, vond plaats toen hij in de herfst van 1857 van zijn zending naar de Sandwich Eilanden terugkeerde. Hij reisde over Los Angeles, langs wat men de zuidelijke route noemde. In dat jaar

rukte het leger van Johnston op naar Utah en het spreekt vanzelf dat de mensen toen zeer opgewonden waren en er gevoelens van bitterheid jegens de „mormonen” heerste. In zuidelijk Californië kwam vlak nadat een kleine stoet wagens na een korte reis hun kamp hadden opgeslagen, een bende ruwe „anti-mormoonse” kerels te paard het kamp binnenrijden onder hevig vloeken en schelden en het uiten van dreigementen met wat zij met de „mormonen” zouden doen. Joseph F. was op korte afstand van het kamp bezig met hout voor een kampvuur te zoeken en zag dat een paar leden uit zijn gezelschap voorzichtigheids-halve zich in het struikgewas langs de beek hadden verscholen. „Toen ik dat zag”, zo vertelde hij mij, „dacht ik bij mijzelf: Moet ik voor die kerels weglopen? Waarom zou ik bang voor hen zijn?” En met die gedachte ging hij met het hout onder zijn arm naar het kampvuur. Daar stond een lid van de bende, met zijn pistool nog in de hand, op de „mormonen” te schelden en te vloeken. Hij schreeuwde tegen Joseph F.:

„Ben jij een mormoon?”

En hierop kwam het antwoord: „Ja,

zeker, door en door, in hart en nieren.”

Bij die woorden greep de woesteling hem bij de hand en zei:

„Nou, jij bent de . . . aardigste vent die ik ooit heb gezien! Geef mij de hand, jongeman; ik ben blij iemand te zien die voor zijn overtuiging durft uit te komen.” (*Evangelieleer*, blz. 523.)

President J. Reuben Clark was ook een man van grote integriteit. Als jongeman had hij enige tijd de leiding over de State Normal College (Staatskweekschool) in Cedar City in Utah. Hij kreeg grote belangstelling voor die academie.

Twee jaar later . . . werd hem gevraagd de leden van de wetgevende macht aan te sporen het geld te verschaffen dat door de academie was aangevraagd.

In een brief verklaarde hij heel openhartig dat hij het verzoek om \$ 100,000 niet kon ondersteunen.

„ . . . Eerlijk gezegd geloof ik dat u te veel vraagt . . .

. . . Ik heb ernstig over de zaak nagedacht en zie niet hoe ik uw verzoek eerlijk kan aanbevelen . . .

Als u zou zeggen dat u afziet van het bedrag van \$ 100,000 en het wilt proberen met \$ 54,000, kunt

u erop rekenen dat ik mijn uiterste best zal doen. Maar als u nog het grotere bedrag wilt proberen te bereiken, is het beter dat ik zwijg; en ik beloof u dat ik dat zal doen.”

De openhartigheid van deze brief werd een kenmerk van president Clarks correspondentie en van zijn omgang met mensen gedurende zijn lange loopbaan. Hoewel zijn aanbevelingen heel vaak niet inhielden wat anderen hoopten te ontvangen, droegen zijn openhartigheid en volkomen eerlijkheid er toch toe bij dat de mensen vertrouwen in hem stelden want zij wisten dat hij zei wat hij werkelijk dacht. (*Young Reuben* door David H. Yarn, Jr., Brigham Young University Press, Provo, Utah, pp. 113-114.)

Wat zou het prachtig zijn, mannen van de priesterschap, als wij allen de onkreukbaarheid bezaten van een president Kimball, een Nathan Eldon Tanner, een Joseph F. Smith of een J. Reuben Clark Jr. De Here verwacht dat van ons, Zijn priesterschapsdragers.

Moge God ons helpen over die grote eigenschap „onkreukbaarheid” nateinden en een onkreukbaar leven te leiden. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Priesterschapsbijeenkomst op zaterdag,
5 oktober 1974.

DOOR BISSCHOP
H. BURKE PETERSON,
Eerste raadgever in de Presiderende
Bisschop

Rots in de branding

Een oproep aan de leiders van de Aäronische priesterschap om de jonge Aäronische priesterschapsdragers op te leiden

Ik ben onder de indruk gekomen van en ik heb me verbaasd over de jongemannen in de Kerk als ik met hen sprak en ze gadesloeg. Het is mij opgevallen dat er altijd onder jullie zijn die een buitengewone toewijding tonen, die alles willen doen om het vertrouwen dat in hen gesteld wordt, als zonen van God, te rechtvaardigen. Zij willen alles doen om Zijn naam eervol en waardig te dragen, zich alle mogelijke opofferingen getroosten om het voorbeeld te geven dat Hij gegeven zou hebben en te handelen zo als Hij gehandeld zou hebben.

Ik heb onlangs zo'n jongeman ontmoet, toen ik een ringconferentie in een ander land bijwoonde. Wij stonden op een zaterdagmiddag op het punt een vergadering met het ringpresidium te sluiten, toen er op de deur werd geklopt. De president opende de deur, en ik zag dat iemand hem een envelop overhandigde. Mijn naam stond erop. De brief die erin zat was van een jongeman die een interview aanvraag om als zendeling aangenomen te worden.

Zodra onze vergadering met het ringpresidium afgelopen was, vroeg ik of de jongeman binnen wilde komen. Op het eerste gezicht schrok ik van zijn uiterlijk. Ik kon niet geloven dat hij aanbevolen werd om erop uit te trekken als zendeling. Zijn kleren waren gekreukeld, hij was ongeschoren en hij rook naar tabak. Hij had zelfs een floedderig boek in zijn hand. Wat kon hij in de dienst des Heren te bieden hebben, dacht ik.

En toen gebeurde het — hij kwam naar me toe en schudde me de hand. Toen ik hem in de ogen keek was het alsof ik een schok kreeg. Hij was anders dan men dacht. Hij was een bijzonder iemand, ondanks zijn uiterlijke verschijning. Toen wij gingen zitten begon hij te vertellen. Hij begon met zich te verontschuldigen voor zijn uiterlijk en voor zijn schijnbare haast. Hij zei dat hij van huis kwam en dertien uur in een bus had gezeten en hij hoopte dat hij over een uur weer op de bus zou kunnen stappen om de dertien-urige tocht terug naar huis te aanvaarden.

Toen begon ik het verband te zien.

Ik wist nu waarom zijn kleren gekreukt waren en waarom hij ongeschoren was. Ik wist nu waarom hij naar tabak rook, niet omdat hij dat wilde, maar omdat hij in de benauwde bus had gezeten. Ik merkte nog iets op. Dat floedderige boek in zijn hand was het Boek van Mormon. Het was veel gelezen, veel gebruikt, een waardevol bezit. Hij vertelde verder dat hij drie jaar geleden lid van de Kerk was geworden, omdat hij vrienden had onder onze jonge mensen. Hij zei dat ze anders waren. Zijn ouders hadden hem hun toestemming gegeven, als hij het zo wilde, maar hadden hem tegelijkertijd gewaarschuwd dat als hij het deed er geen bed meer voor hem thuis zou zijn. Hij zou niet meer als hun zoon bij hen kunnen wonen.

Toen hij gedoopt werd, hield zijn vader zich aan zijn woord: hij opende de achterdeur en zei hem dat hij nooit meer terug hoefde te komen. Dat deed de jongeman ook niet. Hij ging bij vrienden wonen. Hij vertelde mij dat hij de laatste drie jaar zowel gewerkt had als naar school gegaan was. Hij zei dat hij ruim f 5.280

gespaard had om zichzelf op zending te kunnen onderhouden. Mocht hij gaan? Hij zei dat hij dat het liefst wilde. De invloed van de Geest zei „Ja”, en nu is hij één van de 18.000 dapperen die over de gehele aarde verspreid zijn als dienaren des Heren.

Ja er zijn er onder jullie die zich niet laten weerhouden te doen wat een priesterschapdrager van God moet doen. Er zijn er die wegen vinden om datgene te doen dat juist is en wat van hen wordt verwacht, ondanks dat anderen misschien trachten hen van het rechte pad af te brengen. Er zijn er die je vrienden zijn, die wegen zullen vinden om op zending te gaan, omdat het juist is.

Voor de meesten van jullie is de school weer begonnen. Helaas zijn er onder jullie die het dit jaar makkelijker vonden de massa te volgen, *zelfs als die massa het bij het verkeerde eind heeft*. Er zullen er zijn die niet begrijpen dat je iets dat verkeerd is niet op een *goede manier* kan doen.

Jonge broeders, wij nemen allen deel aan een grote strijd die op aarde woedt — een strijd tussen de broeders van de priesterschap en de legers van satan. Het is een echte strijd. Dagelijks raken er gewond of sterven er geestelijk. De lijst van ongevallen onder de onzen is uiterst tragisch. Het is belangwekkend op te merken dat in deze strijd de sterken altijd overwinnen.

Jullie weten dat het niet moeilijk is een waar strijder voor het Priesterschap te onderkennen. Je ontmoet hem overal. Hij zegt „nee” wanneer anderen „ja” zeggen tegen film op zondag, tegen laag-bij-de-grondse voorstellingen, wanneer dan ook (hij weet dat hij niet aan de verleiding moet toegeven). Hij zegt altijd „nee” tegen onzedelijke boeken of tijdschriften. Hij zegt „nee” tegen vissen, zwemmen en varen op zondag. Hij zegt „nee” tegen bier en sigaret — al is het er ook maar één — als anderen zeggen „probeer het eens.” Deze moedige strijder zegt „ja” als anderen „nee” zeggen te-

gen een priesterschapsvergadering op zondagmorgen, of een avondmaalsvergadering, of het betalen van tienden, of de dagelijkse gebeden, of de kweekschool of de academie. Die dappere jongeman zegt „ja” wanneer anderen „nee” zeggen tegen een zending.

Het is erg, maar je zal ook iedere dag en overal mensen vinden die satan *helpen* bij zijn grimmig vernietigend werk. En hen kan je ook gemakkelijk herkennen. Zij tonen gebrek aan moed, zij hebben geen ruggegraat wanneer het erop aan komt „nee” te zeggen tegen iets dat niet juist is.

Vorige lente was er aan het eind van het schooljaar ergens in het westen van de Verenigde Staten van Amerika een bijeenkomst voor het uitrekenen van schooldiploma's. Onder de geslaagden werden plannen gemaakt om een verschillende feestjes te houden. Maar er was één groep die de verkeerde kant opging. Het was slecht. In dit geval waren ze van plan verschillende films bij iemand thuis te vertonen die onzedelijk waren. Een groep heiligen der laatste dagen, die van tevoren niet wist welke films er vertoond zouden worden, ging naar de plaats van samenkomst. Zodra de film begon te draaien en de vulgaire inhoud duidelijk werd, stonden enkele heiligen der laatste dagen op en vertrokken, terwijl anderen van dezelfde groep bleven.

Toen zij buiten kwamen, ontmoetten de weinigen die weggingen enkele vrienden, die juist aankwamen. Zij vertelden hun wat voor films er vertoond werden en raadden hen aan niet naar binnen te gaan. Enkele van deze groep keerden zich om en gingen ook weg. Maar enkele van de zwakke broeders gingen naar binnen om hun geest te laten besmetten door de macht van satan. Ja er zijn er die alles willen doen om eerlijk tegenover de Here te staan, om het goede te doen. Er zijn er die werkelijk geloven dat het houden van het Priesterschap belangrijk is, iets bij-

zonders dat werkelijk de moeite waard is teeren.

Ik zal jullie vertellen, broeders, dat het de moeite waard is onze plicht te doen om de Here te behagen. Ik zeg dit, omdat ik weet dat het niet prettig is uitgelachen te worden als je doet wat juist is. Vaak is het moeilijk iets niet te doen dat populair is onder de massa of anders te doen dan enkele van je vrienden. Moge de Here jullie zegenen en sterken als je die uitdaging aanneemt.

Ik zou de leden van de bisschappen der wijken en van de gemeentepresidia willen zeggen dat er onder u zijn die *werkelijk geloven* dat na hun eigen gezin hun grootste en belangrijkste priesterschapstaak bij de Aäronische priesterschap ligt. Broeders, er zijn er onder u die zich niet laten weerhouden te doen wat zij moeten doen, die een weg vinden om een zeer belangrijk deel van hun tijd in de Kerk de jonge mensen van hun wijk of gemeente te dienen. U zult net zo goed als wij bemerken dat hun jonge mensen een bijzondere geest bezitten, doordat zij hun er persoonlijk bij betrokken hebben. Zij zijn geestelijk op hun hoede en bezitten een kracht die te vergelijken is met de 2.000 jeugdige zonen van de Ammonieten van Helaman. We zien ze dikwijls tijdens het weekend in de vele ringen van de Kerk.

U zult deze broeders van de bisschappen overal tegenkomen en u zult ze herkennen als broeders die hun rentmeesterschap begrijpen, want zij zijn degenen die het de quorumleiders van de Melchizedekse Priesterschap mogelijk maken in hun roeping als leiders te werken, zij laten hen de leiding nemen en de broeders van de priesterschap naar elk gezin sturen. Wij noemen dat huisonderwijs — de priesterschap aan het werk.

U zult ze herkennen omdat zij de Here te quorumpresidia van de Aäronische Priesterschap laten kiezen. Deze bisschappen hebben LV 9 bestudeerd en begrepen. Nadat zij zorgvuldig een keuze hebben gemaakt leggen zij de namen van de

quorumambtenaren ter goedkeuring aan de Here voor, *voordat* zij er met de ouders of de jongeman over praten.

Deze fijne broeders zorgen ervoor dat de jongeman op waardige wijze voor zijn taak in het quorumpresidium wordt geroepen — nooit via de telefoon, in de hal of aan de voordeur, maar in het kantoor van de bisschop door het presidium van de Aäronische priesterschap van de wijk.

Dit soort bisschop weet wat de op de juiste wijze geroepen en opgeleid worden in de quorumpresidia van de Aäronische priesterschap in het leven van een jongen en voor de toekomst van de Kerk kan betekenen. Stel u eens voor, broeders, over tien of twintig jaar is er een nieuwe generatie Melchizedekse priesterschapsleiders, die nu door hun presiderende ambtenaren en de bisschop worden onderwezen in de juiste beginselen van het Priesterschap.

U zult deze bisschop gemakkelijk herkennen want zij zijn het die deze uitgelezen jongemannen wekelijks volgens de juiste beginselen van de priesterschap opleiden. Zij zijn altijd op zondag bij de jongemannen in de quorumvergaderingen van de Aäronische priesterschap. Deze bisschop zal tijdens de priesterschapsvergaderingen de presidenten van de Aäronische priesterschapsquorums met „president” aanspreken.

Ja u kan meteen de bisschop herkennen die weet wat *zijn door de Here gegeven taak* is in de Aäronische priesterschap — zonder uitzondering. Zij weten dat andere dingen misschien niet gedaan kunnen worden, maar dat het werk het werk van de Aäronische priesterschap en van de meisjesvereniging gedaan moet worden. Zij weten dat zij eens aan de Here verantwoording moeten afleggen over dit heilige vertrouwen en rentmeesterschap.

Broeders, u kan ook de ringpresident herkennen die weet wat het betekent voorzitter van het Aäronische priester-

schapscomité van zijn ring te zijn. Het is belangwekkend zijn werk gade te slaan. Hij onthefte zijn raadgever of de broeders van de hoge raad niet van hun taak als hij zijn taak als voorzitter van dit comité waarneemt, maar hij toont eerder persoonlijke belangstelling voor het werk van het comité. Hij toont niet alleen een levendige belangstelling, maar hij wordt ook bij het werk van de Aäronische priesterschap van zijn ring betrokken, door zijn samenwerking met de andere broeders van het ringcomité.

Hij is de ringpresident die weet dat de quorumleiders van de Melchizedekse priesterschap en quorumleiders van de Aäronische priesterschap moeten samenwerken om de vaders met hun zoons te helpen. Hij weet dat een president van een ouderlingenquorum en een president van een diakenenquorum en een vader die op de juiste manier opgeleid en gemotiveerd zijn, een hechte combinatie vormen in de strijd tegen satan om het leven van een jongen. Die ringpresident weet dat het even belangrijk is jongemannen te redden als jonge vrouwen. Om die reden zowel als andere laat hij de leidster van de meisjes op ringniveau weten dat zij aan hem hulp kan vragen, daar hij haar superieur is in het werk met de jonge meisjes.

Broeders, er zijn mogelijkheden om de dingen nog beter te doen, nog meer vooruitgang te maken. De priesterschap die we als jongemannen en als oudere mannen dragen is het gezag onze plichten op dezelfde manier te volbrengen als de Heiland gedaan zou hebben als Hij onze verantwoording gedragen zou hebben.

Ons gezag is beperkt tot het doen zoals Hij het gedaan zou hebben — de soort president van de diakenen te zijn die de Meester geweest zou zijn de soort leraar te zijn die de Meester geweest zou zijn; ons als priester voor te bereiden op een zending zoals Hij dat zou gedaan hebben, ennaar te streven de soort president van het ouderlingenquorum,

bisschop of raadgever of ringpresident te zijn zoals de Heiland geweest zou zijn als hij dat ambt zou hebben bekleed, die roeping of die taak zou hebben gehad.

Of, het belangrijkste van alles, ons priesterschap is het gezag om de vader, zoon of broeder te zijn die de Heiland geweest zou zijn als Hij in ons gezin opgenomen zou zijn geweest.

Broeders, ons succes in de priesterschap hangt af van ons levenspatroon. Als we leren door de Geest te worden geleid, zal het priesterschapsgezag dat wij dragen een priesterschapskracht worden, de kracht levens ten goede te beïnvloeden, wonderen te laten gebeuren in het leven van jongens, en meisjes, vaders en moeders.

In een wereld van strijd en moeilijkheden zullen er reuzen onder de mensen zijn. Er zullen vredestichters zijn. Er zullen er zijn die roerige wateren tot rust kunnen brengen. Er zullen er zijn wiens levenspatroon een rots in de branding zal zijn, een vuurtoren in een storm. Er zullen er zijn naar wie anderen zullen uitkijken om kracht en leiding. U kunt die lichtstraal van hoop zijn voor de mensen in uw omgeving, vooral in uw eigen gezin.

Denk eraan, het beste licht en het duidelijkste teken komen van het helderste baken. Moge de Here ons leiden en sterken als wij ons leven reinigen. Ik geef getuigenis aan u, mijn broeders, dat ik weet dat God leeft. Ik weet dat Hij in de hemelen is. En ik bid in de naam van Jezus Christus dat Hij ons zal zegenen als wij het priesterschap, dat Hij ons gegeven heeft, in ere houden. Amen.

Pappie, gaat u met mij praten?

DOOR GARY J. COLEMAN

De maandagavond is bij ons thuis een heel bijzondere avond, niet alleen omdat papa en mama er dan altijd zijn, maar ook omdat die gelegenheid elke week een heilig beleven voor ons gehele gezin is dat ons samenbindt.

Wanneer de gezinsavondles of de activiteit voorbij is, wordt er gebeden en zijn onze vier kleintjes klaar om naar bed te gaan, dan beginnen we aan een bijzondere periode die in priesterschapstaal de priesterschapsbespreking zou worden genoemd.

In de kindertaal echter wordt die als vraag onder woorden gebracht: „Papie, gaat u met mij praten?”

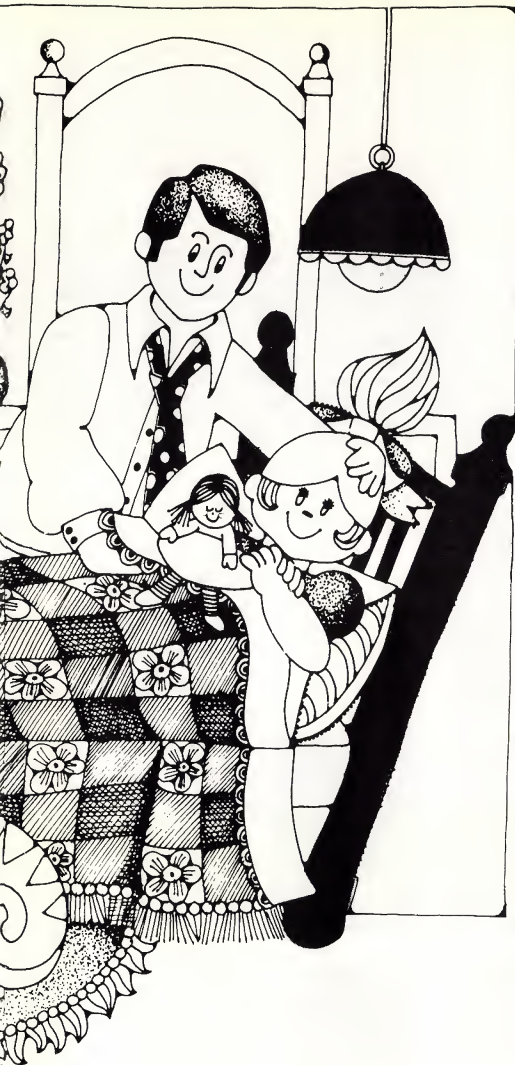
In deze rustige ogenblikken, voordat de oogleden zwaar worden van een vredige slaap, is er een innige gemeenschap tussen mij en mijn kinderen, die wederzijds liefde en oprechte bezorgdheid oproept. Daar elk kind vraagt de eerste te mogen zijn, heb ik het gevoel dat deze opdracht voor de maandagavond weer iets heel bijzonders gaat worden. Nadat ik een paar ogenblikken bij de kleine die dan in haar bedje ligt, heb doorgebracht, ga ik bij haar blij gelach en kirkeluidjes vandaan naar de kamer van de jongens. Ik ga bij mijn zoon van vier zitten die nu tot rust gekomen is, na zijn onafgebroken beweeg. Daar praten wij van vader tot zoon, als hij mij vraagt: „Kunnen we vanavond over mij praten?”

„Jazeker, jongen, we kunnen over jou praten.”

Jongens van vier praten over interessante dingen, maar zij blijven niet erg lang bij een onderwerp. Na vijf of tien minuten van werkelijk contact met elkaar stelt het kereltje voor dat het voor pappie tijd wordt nu naar iemand anders te gaan, en na een stevige pakkerd ga ik bij zijn bed vandaan om mij naast een oudere zoon te nestelen.

Deze zesjarige denkt over op zending gaan, of zijn moeder helpen, over gebeurtenissen op school, over een balspel en het nadoen van grote helden. Een paar maal gluurt het kopje van mijn kerel van vier boven de rand van zijn bed uit om te zien wat wij aan het doen zijn, maar al spoedig is hij rustig.

Ik vertel mijn oudste zoon over mijn belevenissen als jongen, over mijn voorbereidingen voor de taken in het leven en alweer is er dat speciale contact tussen ons. Een liefhebbend en zorgzaam vader houdt de verbindinglijn naar zijn kinderen altijd open. Er is nog een Vader die ernaar streeft dat Zijn kinderen hun leven met Hem delen. Ik weet zeker dat Hij Zijn zegeningen geeft aan deze rustige momenten, waarin onze ervaringen worden uitgewisseld. Onze zevenjarige dochter heeft deze eeuwigdurende minuten geduldig gewacht en roept vanuit haar kamer: „Pappie, is het mijn beurt al?” Met een paar afscheidswaarden van liefde en bemoeidiging voor onze oudste zoon ga ik van zijn bed af en in het voorbijgaan zie ik de vredig slapende gestalte van onze jongste zoon in zijn bed. Dat is de enige avond in de week dat hij zo snel inslaapt, alsof die weinige bijzondere ogenblikken met zijn vader al zijn zorgen en verdrietelijkheden hebben weggewist.

Als ik op het bed van mijn dochtertje ga zitten kookt ze als melk over. Ze heeft zoveel om over te praten: over school, de vriendinnen, de Kerk, vele levensvragen en minstens twee of drie volledige verhalen uit haar lievelingsboeken.

Ze krijgt een vriendelijk raadgevinkje over fatsoenlijke kleding en een woord van aansporing om volgens de beginselen van het Evangelie te leven. Dan zeg ik haar ervoor te zorgen dat ze haar moeder elke dag vertelt dat ze van haar houdt en ik geef haar mijn getuigenis over onze levende profeet. Ten slotte nemen we de vragen nog eens door die de bisschop haar over een paar maanden zal stellen als het tijd is om gedoopt te worden.

Dit onderhoud zit vol contacten die onze banden smeden. Het behoort tot de beste momenten om iets te onderwijzen en ik leer er zelf ook veel van. Nogmaals spreek ik woorden van liefde en waardering voor haar goede levenswijze. Dan knuffel ik haar eens stevig en geef haar een zoen en weer glijdt er een kind weg naar het land der dromen.

Nu slaapt de kleine, en ook mijn oudste zoon. Er heerst vrede in dit huis, waarin ons gezin opnieuw in liefde en begrip voor elkaar is toegenomen.

Als ik in de vredige huiskamer kom, heb ik een rustig gesprek met mijn liefhebbende vrouw, de fantastische moeder van onze kinderen. We hopen door deze manier te volgen nooit het contact met onze kinderen en elkaar te verliezen.

Binnen de muren van ons huis is dit contact met elkaar hebben naar de wijze van het priesterschap voorwaar een heilig beleven, dat elke week wordt vernieuwd. Wij kunnen niet meer zonder.

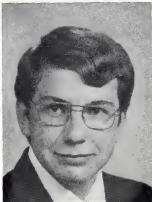
(Vervolg van blz 7)

door dikken rijen hoge maïsplanten voor hun achtervolgers verborgen. De mannen joegen hen na, maar de meisjes legden hun kostbare vellen papier op de grond, bedekten die met hun lichaam en bleven stil liggen. Er kwamen voetstappen dichterbij, maar de hoge sten-gels onttrokken de meisjes aan het oog.

Het geluid van de mannen verwijderde zich van lieverlede en Mary Elizabeth en Caroline vonden het nu veilig genoeg om van de kille grond op te staan. Ze verzamelden de papieren weer in hun armen en gingen het veld af. Maar welk kant moesten ze uit? De maïs stond zo hoog dat zij dat niet konden zien en evenmin konden zij zich herinneren uit welke richting zij gekomen waren. Indien zij in een willekeurige richting op weg gingen, zouden zij misschien regelrecht in de armen van het gepeupel lopen. Beangst stonden zij een ogenblik stil. Daar boven de rijen maïshalmen uit zagen zij de toppen van bomen. Daarmee bepaalde Mary Elizabeth haar koers en wist ze, waar ze heen moest gaan om het gepeupel te ontlopen.

Weldra kwamen ze bij een oude schuur van boomstammen die er leeg en vervallen uitzag. Door een geluid opgeschrikt kwamen zij voorzichtig nader. Ze troffen daar zuster Phelps en haar oudere kinderen aan, bezig takken aan te dragen om die op te stapelen en er bedden voor de nacht van te maken. Opgelucht verwante zielen aan te treffen gaven de meisjes zuster Phelps de papieren die zij met zoveel gevaar gered hadden. Broeder Phelps zou wel weten wat hij ermee moest doen als hij kwam.

Maar het speelt hen ook, want vooral Mary Elizabeth. Verlangde erg ernaar de openbaringen die zij gered had te lezen en ze was erover gebelgd, dat zij zelfs niet één bladzijde houden mocht. Ze hoefde niet lang te wachten. Haar bladzijden en andere kwamen tenslotte bij elkaar en Oliver Cowdery vervaardigde er boeken van, zo onvolledig als zij waren, en gaf haar er één van. Twee jaar later verscheen er een herdruk van de openbaringen uit het kleine *Boek der Geboden* met daarbij de rest van de werken die erbij zouden worden gevoegd, zodat de *Leer en Verbonden* ontstond. De heilige Schriften raakten niet verloren. De moed van dit jonge meisje voegt nog weer een ander facet aan hun betekenis toe.

Lijst van nieuwe zendingen
ALPHEN, JoAnn van
Midvale, Utah
ANDERSON, Jeffrey James
Providence, Utah
BILLINGS, David Eugene
El Paso, Texas
CHRISTENSEN, Lot Kris
Mesa, Arizona

COOK, Robert Loy
Logan, Utah
ELST, Agnes W. van der
Utrecht, Nederland
GREEN, Wayne Cleveland
Bountiful, Utah
GRIFFITHS, David Aaron
American Fork, Utah

GUBLER, Willeam Robert
Smithfield, Utah
HARDER, Laila
Holte, Denemarken
HONSVICK, Eric Douglas
Napa, Californië
HULZEN, Irene Leonora
Antoinette van
Zeist, Nederland

HUNT, Louis DeVon
Ivins, Utah
LARSEN, Thomas J.
Soda Springs, Idaho
LINDOW, James R.
Alpine, Utah
LITCHFIELD, Randal James
Redmond, Washington

McCAMENT, David Alan
AltaLoma, California
MARTIN, David Lance
Salt Lake City, Utah
MATTHEWS, Raymond George
Albany, New York
MILES, Robb Dee
Hooper, Utah

MUIR, Katherine
Salt Lake City, Utah
MUIR, Richard Beck
Springville, Utah
MURDOCK, Lynn Catlin
Rigby, Idaho
NEMETH, Colin Wayne
Calgary, Alberta

OLSON, Shirley Anne
Diamond City, Alberta
RICH, Brad C.
Pingree, Idaho
ROOSENDAAL, Garth Dean van
Salt Lake City, Utah
RYSER Jr., Karl Schanz
Salt Lake City, Utah

SESSIONS, Eldred Kimberly
Provo, Utah
SMART, Larry Maughan
Montpellier, Idaho
SMITH, Barry Scott
Blackfoot, Idaho
STEED, Gregory Lynn
Clearfield, Utah

THACKER, Alan L.
Phoenix, Arizona
THOMPSON, Ernest Roy
Portland, Oregon
WEBB, Gary Nelson
Smithfield, Utah
WIEST, Joel Rees
Portland, Oregon

WILLIAMS, Kirk
Ogden, Utah
WILLIAMS, Tracy
Campbell, Californië
ZOWTIAK, John Michael
Calgary, Alberta, Utah

Boekbespreking

Zijn Kerk hersteld door William E. Berrett, uitgegeven door De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Bestelnummer: PB DD 0097 DU. Prijs: f 15,—.

In eerste instantie heeft deze Nederlandstalige uitgave ten doel de kweekschoolcursisten van dienst te zijn. Wat toch is het geval? De jongelui bestuderen de normatieve boeken. Ze hebben er een jaar Nieuwe Testament op zitten, krijgen volgend jaar het Boek van Mormon, daarna een jaar het Oude Testament en hebben het lopende jaar de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde als stof. De inhoud van deze beide laatstgenoemde standaardwerken wordt echter behandeld in het kader van de geschiedenis van de op aarde teruggegeven Kerk. In de prijs van die leerstof is ook *Zijn Kerk hersteld* inbegrepen. Het boek is blijkens hetgeen we op de titelpagina lezen dan ook een „beknopte beschrijving van ontwikkeling en leerstellingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen”. Het gaat èn over de Kerkgeschiedenis, èn over onze leerstellingen. Het telt 470 bladzijden en is met vele illustraties verlucht.

Vaak wordt de vraag gesteld of ook ouderen de prachtige stof voor de kweekschool mogen volgen. De kweekschool is zo'n gesloten gemeenschap van jongelui; de kweekschool is zo instructief; de ouderen willen zo graag wijsheid putten uit de beste boeken. Dit brok kweekschoolstof is apart gedrukt en fraai uitgevoerd te krijgen voor wie het hebben wil.

Vooraf wordt de afval in de vroegchristelijke Kerk gefundeerd beschreven en dan worden we aan de hand meegenomen door de Kerk in de laatste dagen. Wat een goede schrijver is broeder Berrett! Wat wordt alles duidelijk! Wat geniet je van zo'n boek! Hartelijk aanbevelen!

N. BROEDER

Prachtmanier om vertrouwd te raken met het Boek van Mormon en zijn profeten

door deel te gaan nemen aan de nieuwe cursus 1975/1976, over het Boek van Mormon,

van de HLD-kweekschool, als je 14 t/m 18 jaar bent, of

van de HLD-academie, als je 18 t/m 26 jaar bent.

Schrijf *nu* voor deze nieuwe cursus in, door de bisschop/gemeentepresident je naam op te geven, voor 30 april 1975.

Het bedrag voor inschrijving en studiemateriaal kun je in je wijk/gemeente betalen.

„Ik heb de broeders verteld dat het Boek van Mormon van alle boeken op de wereld het nauwkeurigste is, en de hoeksteen van ons geloof. Ook heb ik verteld dat men dichter dan door welk ander boek ook tot God kan komen door zich aan de voorschriften daaruit te houden.” (Joseph Smith)

Raak in 1975/1976 vertrouwd met het Boek van Mormon, „de hoeksteen van ons geloof”, door je *nu* voor kweekschool of academie op te geven.

